

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO

3,- Kč

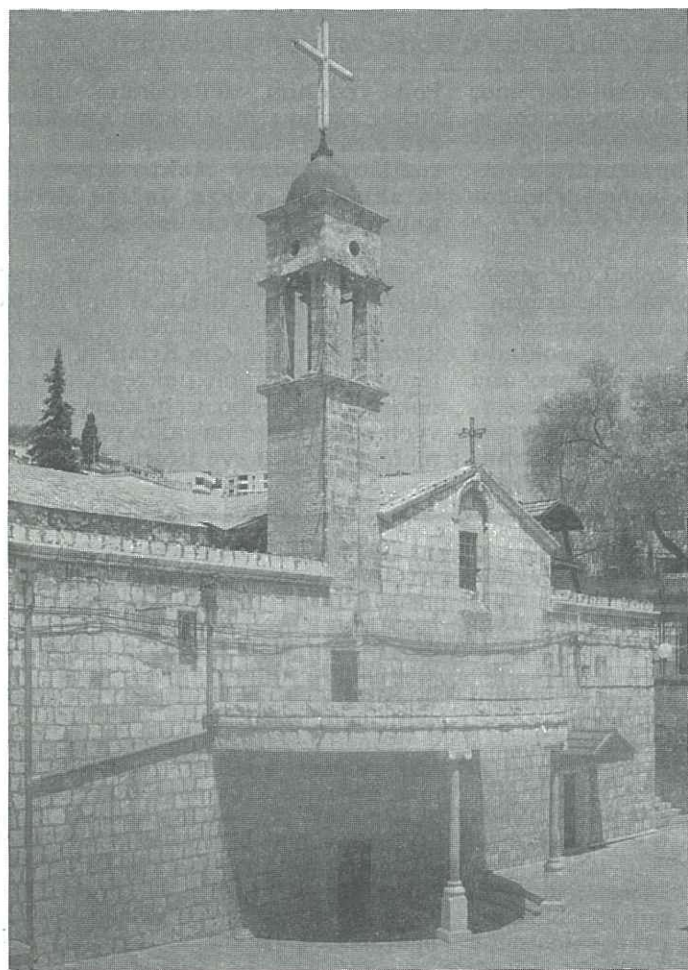
19. PROSINCE 1993

MŮJ NALÉHAVÝ VZKAZ

14. listopadu 1984 na závěr duchovních cvičení, které konali ve formě večeradla kněží Mariánského kněžského hnutí v Záhřebu zaznamenal známý italský charismatik Don Stefano Gobbi toto poselství Matky Boží (je citováno z knihy "Kněžím, přemilým synům Panny Marie" vytištěná s církevním schválením /Imprimatur/ v desítkách zemí a u nás je možno si ji vyžádat ve Středisku MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc).

"Žijete v zemi, kde moje děti trpí a nesou břemeno nesčetných útrap, v této zemi, kterou můj i váš Protivník tak ohrožuje, kterou však tolik miluji a chráním!

*Nazaret - chrám archanděla Gabriela
(ilustrační foto k textu evangelia 4. neděle adventní)*

Nad vámi všemi rozprostírám svůj světlý plášť a uzavírám vás do bezpečného útočiště mého Neposkvrněného Srdce.

Vaším prostřednictvím, přemilí synové, chci rozšířit všude v těchto zemích Východu své naléhavé a starostlivé poselství, aby se dostalo ke všem mým dětem.

Já jsem Královna míru.

Nikdy jako dnes nebylo lidstvo tak ohroženo nebezpečím války a nesmírné zkázy!

Dívejte se na mne jako na Tu, která má od Boha úkol přinést světu mír.

Proto vás vybízím, abyste Boha úpěnlivě prosili v neustálé modlitbě, s bezmeznou důvěrou a vždycky spolu se mnou.

Modlete se zvláště svatý růženec. Tak můžete od Boha dosáhnout velikou milost proměny srdce, abyste se všichni otevřeli lásce a dobrotě.

Mír bude tak moci vstoupit do srdcí lidí a šířit se v rodinách, v národech a po celém světě.

Já jsem Matka útěchy.

V těchto dobách tak velkého soužení se stavím ke každému z vás, abych se s vámi podílela na těžkých okamžicích vašeho života.

Jsem s vámi, když se modlíte a pracujete, když chodíte a odpočíváte, když se radujete i když trpíte.

Abych vám dala znamení své mateřské přítomnosti a darovala vám radost a posilu v tolika vašich bolestech, proto jsem sama vyvolila tuto zemi, abych se zjevovala způsobem novým, delším a mimořádným.

Ti, kteří mají čisté srdce, jsou schopni mě vidět. Malí, prostí dovedou mě slyšet. Pokorní, nemocní, hříšníci jsou schopni mě najít.

Máte-li těžkosti a zábrany, nebuďte smutni, když vám není možno, abyste přišli na místo mých zjevení. Když se modlíte, konáte pokání a popřáváte sluchu mé mateřské výzvě, abyste šli cestou pokání a lásky, půjdete duchovně vstříc vaší nebeské Matce, která projeví svou přítomnost mezi vámi.

Já jsem Matka důvěry.

Jak mnoho mých ubohých dětí se v těchto dnech vzdaluje od Boha, protože se stávají obětí bludu ateismu, dnes tak rozšířeného, obhajovaného a propagovaného všemi prostředky společenské komunikace.

Nesčetný je zástup těch, kteří chodí ve tmě odmítání Boha, nedostatku víry, nemravnosti, nespravedlnosti a

(Pokračování na str. 2)

ADVENT - DOBA OČEKÁVÁNÍ

Prožíváme dobu adventní, kterou vždy začíná nový církevní rok. Latinské "adventus" znamená příchod. Doba čtyř neděl vyjadřuje symbolicky tu dlouhou dobu v dějinách Izraele, kdy se celý národ modlí za příchod Vykupitele, Mesiáše. Jde tedy o dobu očekávání a přípravou. Starší pamětníci vzpomínají na ranní roráty a modlitby, které společně s různými krásnými lidovými zvyky navozovaly atmosféru radostného očekávání.

Dnešní uspěchaná doba ztěžuje hlubší proniknutí do tohoto duchovního prostředí, které otevírá lidská srdce a připravuje je na oslavu narození našeho Pána a Boha. Přesto máme však všichni příležitost, abychom letos lépe než jindy pronikli do tohoto tajemství a mohli potom radostně volat: **"Nám, nám narodil se!"**

Na přípravě hodně záleží a to nejen v duchovním životě. Školák, vědecký pracovník, řemeslník nebo sportovec slaví svůj úspěch podle toho, kolik času, námahy a soustředění vložil do své přípravy. Výsledkem je potom úspěch, pocit radosti a štěstí z dobře vykonaného díla, kterému předcházela kvalitní příprava.

V adventu jsme zvláště pozváni, abychom se na pozadí očekávání oslavy narození Ježíše Krista zamysleli i nad otázkou parusie, to znamená druhého příchodu Páně.

Ve vyznání víry se modlíme: *"Který přijde soudit živé i mrtvé a jeho království bude bez konce."* Domýšlíme dost dobře obsah těchto slov, je vůbec někdo, kdo toužebně očekává příchod Pánův?

Je nemálo těch, kteří podobně jako kdysi Soluňané, již dnes očekávají konec světa a vydávají často fantastická proroctví a poselství.

Pro nás platí slova Písma: **Že ten den přijde jako zloděj (2 Petr 3,10), zcela neočekávaně a náhle.** Naši povinností je být připraven, mít olej ve svých lampách, jinými slovy žít smířen s Bohem, být v milosti posvěcující. Tehdy budou i naše srdce pokojná tvář v tvář zneklidňujícím věcem a projevům, které v tomto světě nabývají stále jasnější tvary.

Více než kdykoliv jindy máme letos příležitost blíže se přimknout k Pánu, v modlitbách a dobrých skutcích jej nacházet a tím čerpat milost a pokoj, který nemůže dát svět.

V přípravné době adventní si můžeme dopřát chvíli samoty a soustředění, můžeme to nazvat jakkoliv, třeba "černou hodinkou", nebo chvíli pod křížem, jádrem je zde tzišení a schopnost vnímat Boží přítomnost. Mohu usilovat o rozmluvu s Pánem a říci mu vše, co mne trápí a tíží a také, co On udělal velkého a krásného v mém životě. Jednou budeme stát před naším milujícím Otcem a Pánem a budou otevřeny knihy našeho života. V nesmírně silném, krátkém

MŮJ NALÉHAVÝ VZKAZ

(Dokončení ze str. 1)

bezbožectví.

Nepravost pokrývá celou zem jako vysoká vrstva ledu a kalich Boží spravedlnosti je už plný a přetéká.

Nuže: zjevují se vám, abych vám ukázala cestu k záchraně: je to cesta návratu k Bohu.

Jestliže lidstvo nepřijme mou mateřskou výzvu k návratu k Bohu, bude neúprosně ztraceno.

Proto vám, zarmoucená, ještě jednou opakuji své poselství: **Běžte cestou svého návratu k Bohu!**

Obráťte se, neboť je už málo

času, který je k obrácení příhodný.

Obráťte se a vraťte se k svému Bohu!

Odtud - vaším prostřednictvím - žehnám všechny své děti, které žijí v těchto zemích, které já tolik miluji a chráním, neboť musí snášet velké zkoušky a utrpení: národy Jugoslávie, Albánie, Bulharska, Rumunska, Maďarska, Československa, východního Německa, Polska, Ruska a celého světa, který chci co nejrychleji uzavřít do bezpečného útočiště svého Neposkvrněného Srdce."

ODEŠEL OTEC FRANTIŠEK

Pod tímto jménem ho znali čtenáři KATOLICKÝCH NOVIN z "krizových" let 1968-9. Byl jejich šéfredaktorem a zároveň psával koutky pro děti. Tisk byl vždycky velikou láskou Otce Františka Mikuláška z Tovaryšstva Ježíšova, který zemřel ve věku 80 let. Redigoval před "vítězným únořem" "DOROST", vedl Sdružení katolické mládeže. V dubnu roku 1950 stanul před soudem v prvním velkém monstrprocesu s představiteli řeholních řádů. Po krátkém období uvolnění musí opustit za husákovské normalizace Katolické noviny a působí v duchovní správě. V Otcí Mikuláškově odchází další z generace kněží - mučedníků, kteří vydali věrnost Kristu až k oběti vlastního života. Bude jejich víra pro tu naši inspirující? Prosme o to Pána na přímmluvu Panny Marie. -mm-

SOUKROMÁ ZJEVENÍ JAKO ZNAMENÍ DOBY

Světový katechismus o soukromých zjeveních:

66. Jakkoliv je Zjevení uzavřeno, není jeho obsah zcela vyčerpán; je záležitostí křesťanské víry, aby se v průběhu století dopracovávala stále více a více k pochopení jeho obsahu.

67. V průběhu století docházelo k tzv. "soukromým zjevením", z nichž některá byla uznána církevní autoritou. Nepatří však k pokladu víry. Nejsou určena k tomu, aby Kristem ukončené Zjevení "zdokonalovala" nebo "doplňovala", ale mají **napomáhat k tomu, abychom je v určité době hlouběji prožívali.**

Pod vedením učitelského úřadu církve mohou věřící svým **smyslem pro víru** (viz Lumen Gentium čl. 12) **rozlišovat, co v těchto zjeveních je skutečná výzva Ježíše Krista nebo jeho svatých určená církvi.**

Křesťanská víra nemůže přijímat taková "zjevení", která si činí nárok překračovat nebo opravovat Zjevení, které bylo naplněno Kristem, jak je tomu u některých nekřesťanských náboženství nebo u některých nových sekt, které na takových "zjeveních" zakládají své učení.

okamžiku uvidíme vše, co je spjato s naším životem a tehdy už zaniknou jakákoliv slova výmluv. To, že dnes dochází k určitým pokusům o zate-mnění tohoto faktu a jistoty, nic nemění na situaci, že jsme odpovědní za duši svou a duše blízkých.

Láska Boží nám stále dopřává mnohé velké příležitosti ke zdokonalení našeho duchovního života, protože nikdo neznáme dne ani hodiny a je třeba, abychom byli připraveni. Nejde o prožitek negativní, kdy se křesťan chvěje před událostmi budoucí očisty, ale o velkou radost z blízkého Pánova příchodu, ze samotného

Mesiáše, kterého máme milovat nade vše a který je naší opravdovou a nezpochybnitelnou nadějí. Jde o prosté naplnění slov: "Otevřte svá srdce Vykupiteli," připravte své cesty a stezky Pánu, odstraňte všechny pahrbky, vyrovnajte cestu.

Smíření s Ježíšem v hluboce pojaté svátosti smíření, ke které bude opět příležitost, budeme mít možnost začít psát plně a opravdově další stránky nového roku. Hluboce smíření s Bohem, církvi, v jednotě se Sv. Otcem a biskupy, spolu s Pannou Marií a Josefem volat opravdově: "Nám, nám narodil se!" P. Petr Dokládál

MYŠLENKA NA NEDELI

Máme už za sebou tři týdny adventní doby a začínáme týden posledního, v němž se již těšíme na oslavu narození Božího syna. Víme, že na setkání s Bohem, na jeho příchod, je potřeba se připravit. O to se také snažíme. Dnes si již možná můžeme říci, co všechno se nám podařilo, co jsme ve svém denním životě, ve svých rodinách zlepšili a napravili, co můžeme Bohu nabídnout. Možná cítíme i určitou spokojenost, že nepřicházíme před Boha s prázdnými rukama, že toho není málo.

To je jistě dobře. Ale mohlo by se stát, že i v dobrém úmyslu bychom se dostali do postoje se sebou spokojeného farizeje nebo krále Davida z dnešního prvního čtení, který říká: "Já Ti, Bože, postavím dům." Jakoby chtěl Bohu prokázat službu, udělat něco, co Bůh nemůže, za co mě Bůh má být vděčný.

Bůh ale takový dar nepřijímá. Copak můžeme nabídnout Bohu něco, co by nám On sám nedal? Vždyť On nám dal život, stvořil svět se vším, co je v něm a každého z nás vede stále

svou milostí po správné cestě. Pokud máme Bohu co nabídnout, pochází to od Něj. A všechno to dobré, co se nám podařilo, s čím představujeme před Boha, slouží především k našemu vlastnímu dobru a růstu k dokonalosti.

Zde je nám příkladem Panna Maria, která při Zvěstování dává Bohu k dispozici celý svůj život, sebe sama. Ale ne jako někdo, kdo si je vědom velikosti svého daru, ale jako pokorná služebnice, vděčná svému Pánu za to dobré, co jí dává i za to, že se mu může nabídnout.

"Jsem služebnice Páně," ... a odevzdává se Bohu. A Bůh její dar přijímá a na svět přichází Mesiáš.

Učme se i my od Panny Marie s pokorou a vděčností představovat před Pána, být mu vděční i za to, co jsme dokázali, co se nám podařilo. A On i ten náš nedokonalý dar promění v oběť čistou, svatou a neposkvrněnou - jak se děje při každé mši svatě a stále v celém našem životě.

A také v našich srdcích, v našich rodinách se pak narodí Mesiáš. -m-

*Vše, co mohu dát, je chvála,
vše, co mohu dát, je dík.
Vše, co mohu dát, je zvednout
hlas ke chvále Tvé.*

*Cítím, že se mne Tvá ruka dotýká,
Duch svatý přichází.
Před Tvou tvář padá na mne sláva Tvá,
pozvedám svůj hlas, pozvedám svůj hlas.*

(rytmická píseň)

MĚSTO MÍRU

Prefekt vatikánské kongregace pro východní církve kardinál Achille Silvestrini řekl v přednášce na univerzitě v Daytonu v USA, že klíčem k trvalému míru na Blízkém východě jsou stejná práva židů, křesťanů a muslimů ve svatém městě Jeruzalémě.

POHRŮŽKA VRAŽDOU

Farmáři v okolí města Sao Felix v Brazílii vyhrožují zavražděním místnímu biskupovi Pedrovi Casaldálgovi, který prosadil u ministra spravedlnosti, že půda Indiánů kmene Xavante, která jim byla nezákonně odňata v šedesátých letech a rozdělena místním farmářům, se jim opět navrátí. Biskup odmítl nabídku policejní ochrany.

Vydavatel SVĚTLA byl požádán o zveřejnění této informace:

Pod záštitou firmy Markéta, ve spolupráci s cestovní kancelář Tilia, se bude konat dne 15. a 16. ledna 1994 v hotelu Oskol v Kroměříži setkání, zvláště pro ctitele Božího milosrdenství.

Budou se zde promítat videofilmy s tímto tématem:

Názvy filmů: Boží milosrdenství (americký), Návrat (polský)
Sodoma a Gomora (polský), Relikvie (polský)

Bude také přednáška o životě blahoslavené Marie Faustiny. Budou při ní použity fotografie, z míst, kde se bl. Faustina narodila, kde žila a zemřela.

Na toto setkání je třeba si rezervovat místa k ubytování. Noc za 165 Kč. Pokud bude zájem i jako zájezd, není problém. Zájemci volejte a faxujte závazné objednávky na pražské číslo: tel. 02/43 19 103; na brněnské číslo tel. a fax 05/35 37 76. Do hotelu Oskol tel. a fax 0634/24 170; tel. 0634/24 240; fax 0634/24 246.

PERIKOPY NA 4. NEDELI ADVENTNÍ:

**2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16
Řím 16,25-27
Lk 1,26-38**

PROTI ZASTÍRÁNÍ PRAVDY

Sv. Otec Jan Pavel II. při nedávném setkání s početnou skupinou poutníků z diecéze Asti v severní Itálii řekl na téma nedávné encykliky "Splendor veritatis": "Mocný a ne vždy pozitivní vliv masových sdělovacích prostředků je dnes znamením nebezpečné krize a zastírání hranice mezi dobrem a zlem, což znemožňuje utváření a uchování morálního řádu jednotlivců a společnosti. Proto je nezbytná a nutná zář pravdy - nebo blesk pravdy - formující jasné a pevné přesvědčení, hluboce osvojené a prožívané s veškerou důsledností a angažovaností ve vydávání svědectví."

PAPEŽ K NEMOCNÝM A OŠETŘOVATELŮM

Papež Jan Pavel II. přijal na audienci zástupce Svazu pečovatелů o těžce nemocné žaludečními chorobami, mezi nimiž byl i prof. dr. Crucitti, který Sv. Otce po atentátu r. 1981 operoval. Papež mimo jiné řekl:

"Hlavní cíl vaší služby spočívá v tom, abyste pomohli zlepšit životní kvalitu těžce nemocných žaludečními nemocemi a ulehčit jejich aktivní zapojení ve společnosti. Rád bych vás, moji milí, povzbudil, abyste pokračovali ve zkoumání všech možností, které by učinily zapojení postižených do aktivního života co nejsnadnější. To ovšem vyžaduje vaši účinnou spolupráci s jinými sociálními strukturami. S tím zase souvisí uznání a vstřícnost veřejného mínění vůči vám a nemocným, o něž pečujete. Veřejnost musí zaujmout k postiženým takový postoj, aby oni se cítili přijati jako plnoprávní členové lidské rodiny. K tomu nechť přistoupí jim odpovídající a důstojné podmínky v zaměstnání, bydlení a dalších oblastech. Lidský život v každém okamžiku a ve všech situacích má vysokou a nenahraditelnou hodnotu, která musí mít přednost přede vším a být vždycky chráněna a bráněna. S tímto ideálem pracujte, tento ideál šířte!

Nemoc je samozřejmě pro všechny tvrdou zkouškou bolesti a vnitřního zápasu. Člověk při ní poznává své

hranice. Prožíváme-li tuto zkušenost pod zorným úhlem Evangelia, potom získává pro nás nový význam a novou duchovně a lidsky obohacující hodnotu. Trpělivost a odevzdanost vůči Bohu není jen pramenem zásluh pro věčný život, ale také prozřetelnostní školou osobního růstu a zralosti. Křesťanské pojetí bolesti je naprosto odlišné od pasivního odevzdání se osudu. Postoj křesťana v nemoci je stále inspirován plným očekáváním naděje. To mu umožňuje zhodnotit přítomnost plnou tajemství a námahy, v níž se světuje cele v duchu synovství nekonečnému plánu Božimu."

JEŠTĚ DO VÁNOC

Po nedávném zranění pravé ruky se bude muset Sv. Otec Jan Pavel II. dle vyjádření lékařů až do Vánoc šetřit. Papeži bylo operováno pravé rameno na římské Gemelliho klinice po pádu na schodišti při vítání účastníků Mezinárodní konference Organizace pro výživu a zemědělství.

OSMÝ Vatikánský kongres o situaci mladých lidí ve světě

Rok 2000: deset miliónů dětí bude infikováno virem AIDS

8 500 lékařů, politiků biskupů a soc. vědců rokovalo na 8. vaticánském kongresu na téma: "Dítě a budoucnost společnosti".

Nejzávažnějším tématem byl AIDS.

Denně umírá ve třetím světě 5 tisíc dětí na dětské nemoci. Od roku 1983 se stalo 20 miliónů dětí obětí válečných konfliktů. Na 100 miliónů dětí je drženo jako otroci, 14 miliónů dětí se potlouká bez domova po ulicích a jsou vystaveni prostituci a kriminálním činům. Čtyři miliony dětí osleply, ohluchly nebo byly vážně zraněny, 12 miliónů je bez přístřeší a 5 miliónů žije v utečeneckých táborech, kde je dětská úmrtnost obzvláště vysoká. Mezi 411 000 jugo-

slávských utečenců je 300 000 dětí.

V bohatých západních zemích je situace jiná. Děti zde vyrůstají převážně jako jedináčci, kteří jsou rozmazlováni. Děti se staly cílovou skupinou pro reklamu. Na druhé straně představují zde děti pro mnoho rodičů překážku na cestě k seberozvoji. Silně vzrostly nároky na děti, které vedou jednak k přetěžování dětí, jednak k surovému zacházení s nimi.

K největším problémům budoucnosti dětí patří AIDS. Do roku 2000 bude infikováno kolem 10 miliónů dětí, z nichž více než 2,5 miliónu na tuto chorobu zemře.

Giovanni Cicconi/ND

VÝROČÍ ZAKLADATELE ZÁSLUŽNÉHO DÍLA

V polovině 19. století, v kulminaci době průmyslového rozvoje, kdy současně velmi prudce roste nezaměstnanost, vznikají různé podpůrné a vzdělávací spolky, které poskytují pomoc všem potřebným. Byly to především křesťanské organizace, jejichž zakládání nejvíce podpořili a často stáli v jejich popředí mnozí katoličtí kněží.

Dne 8. prosince si připomínáme 180. výročí narození jednoho z nich -

Adolfa Kolpinga, pozdějšího německého teologa, publicisty a sociálního průkopníka z Kerpenu u Kolína n/R.

Jako čtvrté dítě v rodině ovčáka a chalupníka, vyrůstal v chudších poměrech, ale obklopen láskou a starostlivostí žil v hezkém prostředí. Ve škole se dobře učil a tak učitelé doporučovali další vzdělání. Bylo to i jeho přání, ale otec vybral pro něho obuvnické řemeslo. Po vyučení pracoval a bydlel u soukromého mistra, ale poz-

ději prošel řemeslnickými manufakturami a velkými noclehárnami. Poznawal tak i nevhodné prostředí, hmotnou a morální bídu svých spolupracovníků. Uvědomoval si potřebu jim pomoci a v tom smyslu se začal připravovat. S velkým zápalem a dokonalým úspěchem absolvoval gymnázium v Kolíně n/R., univerzitu v Mnichově a Bonnu a posléze kolínský bohoslovecký seminář.

V roce 1845 byl vysvěcen na kněze a prvním jeho kaplanským místem byl Elberfeld. Kromě pastorační činnosti byl pověřen vedením katolického jinošského spolku, kde získal mnoho organizačních zkušeností pro svou velkou budoucí práci. V duchu metodického spisu Tovaryšský spolek, který v té době napsal a vydal, začal zakládat podpůrné a vzdělávací organizace pro dělnickou mládež - Jednoty katolických tovaryšů, později všeobecně nazývané Kolpingovy rodiny. Byly to skutečné domovy pro všechny potřebné, nejvyhledávanější a nejkompaktnější zařízení té doby. Kolínská organizace se stala ústřednou pro všechny Kolpingovy organizace, které vznikly. Ještě za života zakladatele jich bylo 513 v 16 zemích světa. Dnes toto životaschopné a záslužné dílo existuje ve 46 zemích všech kontinentů a má přes 400 000 členů. Žije i v 19 místech v ČR a ve Žďáru n/S. má svůj svazový orgán.

Celý život Adolfa Kolpinga byl naplněn úsilím a prací pro duchovní a hmotné blaho farníků a svých mladých světců. Tato jeho bohubilá činnost byla oceněna za jeho života jmenováním vikářem a v roce 1991 blahorečením v Římě za účasti více než 30 000 stoupců a pokračovatelů.

Stanislav Zeman

Z KNIH
MATICE
CYRILOMETODĚJSKÉ s.r.o.

Herbert Madinger

70 UČEDNÍKŮ

Nebude to lehké:

10. Pokušení naší doby

Nebudeš to mít snadné stát se opravdu věřícím člověkem: budeš muset zdolat mnohé překážky, mnohá pokušení naší doby: ještě nikdy se lidem tak dobře nedařilo, zvláště v Evropě. Zbohatli jsme, netrpíme nouzí. Nepotřebujeme nic - ani Boha ne. To je pokušení sytých. - Nikdy jsme nebyli tak chytří jako dnes. Dvě třetiny všech badatelů a vědců, co kdy žili na Zemi, žijí v naší generaci. Každý z nás ví víc, než věděl dědeček. Nepotřebujeme zvláštní poučení ani od Boha, ani od papeže, a ani od kněze... To je pokušení informovaných. Nikdy jsme nebyli tak samostatní jako dnes. Zhroucení všech autorit je příznak naší doby. Člověk si nedá poroučet od nikoho, ani od Boha... To je pokušení samolibých.

- Ještě nikdy jsme neměli tak málo zábran, nebyli jsme tak nevázaní, nemožili jsme tolik užívat: jsme bez příkázání a bez příkazce... To je pokušení veselých kumpánů. - Nikdy jsme nebyli tak mocní, jako dnes. Technika sahá po hvězdách. Co nám brání stát se všemohoucími? - Všemohoucnost Boží už není imponující... To je pokušení mocných. - Lidí se zmocnila pochybavačnost o všem, co se nedá zjisti pokusem. Jedině zkušenost platí. Kdo má experimentální zkušenosti s Bohem? ... To je pokušení skeptiků. - Ještě nikdy nebyl člověk tak uštváný, honěný, obklopený hlukem a bez chvilky klidu a modlitby, bez vědomého spojení s Bohem. Kdo opravdu zná Boha? ... To je pokušení úspěšných. - Jednotlivec je dnes zaklíněn do masy, do množství. Miliony mají tutéž módu, tutéž televizi, téhož ducha doby... Život je programován, probíhá automaticky. - Potřebuje jednotlivec ještě svědomí a vlastní názory? - Může však bez vlastního svědectví, myšlení a odpovědnosti najít Boha?... Pokušení naprogramovaného života. - Tato pokušení nabyla dnes apokalyptických rozměrů. Počítej s tím, že budeš muset být statečný.

Brož., 53 str., cena 18,- Kč.

AKITA - VOLÁNÍ PANNY MARIE PLNÉ SLZ A KRVE CÍRKVÍ UZNANÉ ZJEVENÍ PO VÍCE NEŽ PĚDESA TI LETECH OD FATIMY

Na rozhovor o Akitě v 15. čísle "Světla" jsme dostali ihned mnoho telefonických dotazů a žádostí o podrobnější informace a přesné znění poselství, o kterých prohlásil rektor Shimura, že "jsou to naléhavá varování lidstvu, které je v nebezpečí zničení, a nesmí být brána na lehkou váhu". V tisku je publikace "Panna Maria pláče v Japonsku", zatím citujeme jednu pasáž z 13. října 1973:

"Moje milovaná dcero, poslouchej, co ti řeknu. Musíš to předat dál svému nadřízenému. Jak už jsem ti říkala dříve, chce nebeský Otec, pokud lidé nebudou litovat hříchů a nepolepší se, strašlivě potrestat celé lidstvo. Tento trest bude hroznější než potopa, trest, jaký ještě nikdo nezažil. Oheň bude padat s nebe a zničí větší část lidstva, nebudou ušetřeni ani kněží ani laici. Ti, kdo přežijí, budou trpět tak, že budou závidět mrtvým.

Jediné zbraně, které vám ještě zbývají, jsou růženec a znamení, které vám zanechal Syn. Modlete se denně růženec za papeže a biskupy a kněze. Satanským silám se podaří proniknout i do církve; kardinálové povstanou proti kardinálům, biskupové proti biskupům. Církev bude plná lidí, kteří přijmou kompromisy. Kněží, kteří mne uctívají,

budou svými kolegy opovrhováni a vysmíváni, oltáře a chrámy zpusťnou. Mnozí kněží a řeholníci svedeni satanem opustí službu Bohu. Satan se bude zvláště věnovat Bohu zasvěceným osobám. Ztráta mnoha duší mne velice zarmucuje. Nádoba už přetéká. Když se hřeší stále víc, nebude už milosrdenství... Neboj se a řekni to svému představenému. On vyzve každou z vás k modlitbě a smírným obětem."

Místní biskup Jan Shojiro ITO ovšem vyzval k modlitbě a obětem nejen sestry řeholní komunity v Akitě, ale celou svou diecézi pastýřským lis-

tem 22. dubna 1984, ve kterém uznal nadpřirozený charakter události v Akitě.

"Copak bych vám to vše říkala, kdyby stále ještě nebyla možnost toto vše odvrátit?"

"Víte, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku. Noc pokročila, den se přiblížil. Zanechte tedy skutků temnoty a oblečte výzbroj světla..." (Řím 13,11n).

"!MODLETE SE, MODLETE SE, MODLETE SE!"...

NERETUŠOVANÝ OBRAZ NAŠÍ DOBY

Stvořené věci mají svou krásu, takže svět nabízí mnohé blaživé chvíle a příjemné prožitky, ale srdce nedovede plně uspokojit a nasycit - jak přiznává i bývalý světák Augustin: **"Nepokojné a neklidné je lidské srdce, dokud nespočine v Tobě, ó Bože."** A podobně mluví i náš básník Vrchlický: **"Celého moře krásy pit má prahla duše lačná, však jenom kapek pár jsem chyt, jak táhla mračna."**

Antropologové přiznávají hlubokou krizi naší technické a konzumní společnosti, která souvisí s antropocentrickým odklonem od Boha a úbytí lásky mezi národy i mezi manžely (Richta: Civilizace na rozcestí, J. L. Fischer: Krize demokracie, Sorokin: Krize naší doby, Guardiani: Konec novověku). Jednostranný technický pokrok bez morálky a lásky ohrožuje svět. K terapii třeba znát diagnózu. Přiznejme si tedy sebekriticky následující skutečnosti. Poslední koncil reagoval na změny doby a načrtl reformní aggiornamento. Papež Pavel VI. doporučuje **"civilizaci lásky"**. Biskupské konference hledají východisko a cestu ze slepé uličky, kam se dostala moderní doba. P. Kaňa shrnul tíživý problém do návratu k Bohu, od něhož jsme vyšli (přednáška v Křesťanské akademii v Brně dne 7. října t.r.).

Poválečný svět prodělává bouřlivé proměny starých struktur společenských, hospodářských, kulturních i církevních. Mnozí křesťané si zúžili víru na pouhou osobní zbožnost zanedbávající povinnou lásku bliženské. Touto deformací ztratilo jejich náboženství věrohodnost, a svět se dal svou cestou. Ztráta světla víry a tepla lásky vyústila zákonitě v krizi, kterou právě prožíváme. Každý národ, každá náboženská formace, každá politická orientace vidí často jen sebe, smýšlí proto sobecky, uzavírá se do sebe, čímž dochází k vzájemnému podezřívání, netolerantnosti, zaujatostem

až nepřátelství mezi rasami, kulturami i náboženskými konfesemi.

Nebezpečný rozpad a rozklad světa, antropocentrická sebestřednost a jednostranně technický vývoj dospěly do nebezpečného stádia. Celá biosféra je narušena natolik, že výhledově spějeme k nedobrym koncům, jak říká již Chardine v knize **"Místo pro člověka v přírodě"**. A mír se stává jen vytouženou vidinou.

Dnešní člověk je obklopen věcmi moderní techniky, kterou sám vytváří, takže mu uniká **"dílo rukou Božích"**. Věří, že si vylepší **"slzavé údolí"** opět v **"ráj na zemi"**. Cítí se být pánem světa, proto si troufá sám vše zreformovat. Tuto domyšlivost v něm podporuje satan. Člověk zahleděný jednostranně do sebe a svého díla ztrácí kontakt s přírodou, jak zdůraznil nedávno v KT biskup Hrdlička článkem **"Ekologie srdce"**.

Křesťan musí životem vydávat světlo živé víry a teplo lásky, jinak by byla jeho zbožnost farizejská. Viru nutno žít a rozdávat všude kolem sebe - jako slunce vydává teplé paprsky světla a tepla, jimiž umožňuje život v přírodě. Tak říká Kristus o každém z nás, že jsme také **"světlem"** světa. Křesťanství si tedy nelze žít jen sám pro sebe. Koncil požaduje živé společenství se všemi. Bez tepla lásky by bylo křesťanství jen studenou ideologií, která nikoho neosloví ani nezíská. Náboženské uzavírání se do sebe nám vnutila komunistická éra. Setrvávání v těchto způsobech ochromuje církev. Mnohý člověk je dnes unaven a zklamán, už ani moc nevěří ve splnění svých přání, proto se uzavírá do sebe a vyhýbá se veřejnému životu, aby si mohl žít v klidu. Psychicky to lze pochopit, ale ne s tím souhlasit. Je to neochota k oběti a lásce - lenost, pohodlnost a sobeckost. Opakem je Matka Tereza.

Svět nezachrání formální zbožnost ani nedělání zlého, nýbrž jen praktická láska bližská. J.H.

ADVENT JE STÁLE

Pane, nauč mě bdělosti,
pomoz mi pochopit,
že adventem je můj život,
že adventem je celá doba dějin.
Můj život nekončí smrtí,
ani dějiny nekončí zánikem světa.
Moje smrt a zánik světa -
to je brána k věčnosti.
A proto trvá advent ustavičně.
Můj život a celé dějiny lidstva
jsou jen čekáním,
čekáním na Tvůj příchod, Pane.
Tvůj příchod je jistý.
A jisté je i to,
že teprve v okamžiku Tvého příchodu
osvítí nadpřirozené světlo
tkanivo lidských osudů i celých dějin
a pak už bude všechno přehledné
a pochopím i tajemství čekání,
tajemství zla, bolesti a smrti.
Neznám budoucnost, ale znám mnohem více:
znám cíl!

K tomu cíli se přibližuji každým dnem,
každým okamžikem.
Pane, pomáhej mi,
ať stále upírám oči k tomuto cíli,
neboť jen tak dokážu splnit poslání,
které jsi mi v adventě světil,
když jsi obdivuhodným způsobem
začlenil můj osud do dějin světa.
Pane, dej, ať stále bdím.
Amen.

+
IHS

-čt-

SARAJEVO JE ROVNĚŽ KATOLICKÉ MĚSTO

Už měsíce Srby obklíčené a uzavřené bosenské hlavní město Sarajevo nebylo před svým zničením jen malebné, napůl orientální město se 100 mešitami a minarety, ale také sídlo *katolického arcibiskupa a středisko římsko-katolické církevní provincie*, ke které patří mimo sarajevské arcidiecéze rovněž biskupství Banja Luka a Mostar - Trebinje.

V roce 1463 obsadili Turci poprvé a v roce 1526 definitivně staré bosenské královské město JAICE. Tehdy zůstali v Bosně jen františkáni jako duchovní pastýři a pečovali o katolíky až do roku 1878, kdy byla země obsazena Rakušany. Už v roce 1881 zřídil papež Lev XIII. církevní provincii Horní Bosna se třemi diecézemi.

Za II. světové války se vedlo církvi v Bosně a Hercegovině velmi špatně. Mnoho kněží a řeholníků bylo zavražděno, mnoho odešlo do emigrace v roce 1945. Četné kostely byly za války zcela zničeny, ještě více klášterů, škol a církevních budov bylo komunisty zestátněno. Přesto církev zůstala živá až do roku 1992, kdy jugoslávská lidová armáda a četníci - její pomocníci a přísluhovači - přinesli do Sarajeva válku. V roce 1984 bylo ještě Sarajevo místem sportovního utkání zimní olympiády, místem přátelských her. Dnes tam panuje ničení, teror, hlad.

Sarajevo je centrem katolické církve Republiky Bosna a Hercegovina. Je sídlem arcibiskupa, který má ve své diecézi 500 000 katolíků, což

představovalo 20 % obyvatelstva, dočud vyhnání, smrt a útěk totálně nezměnily poměry obyvatelstva. Od roku 1968 v Sarajevu také existovalo misijní centrum, které koordinovalo pomoc misím všech 23 jugoslávských diecézí a vydávalo misijní časopis "Radostna vijest". Odsud byli vysíláni misionáři z Jugoslávie do 30 mimoevropských zemí. Kromě dómské farnosti Srđce Ježíšova, kde byla v roce 1884 vybudována katedrála, jsou v Sarajevu další farnosti: Sv. Josef, Nejsvětější Trojice v Novém Sarajevu, Sv. Ignác a Panna Maria Pomocnice v městské čtvrti Stup. Františkáni mají v Sarajevu svou řádovou provincii, kostel sv. Antonína se stejnojmenným klášterem a teologickou vysokou školou. Kromě toho je zde další vysoká teologická škola s arcibiskupským seminářem.

Obzvlášť početné jsou v Sarajevu zastoupeny katolické řeholnice. Je zde provincie Služebnic Dítěte Ježíše s dalším klášterem této kongregace. Dcery Boží lásky mají 2 kláštery a kostel, který je přístupný i věřícím. Tzv. bosenské františkánky, oficiálně "Františkánské školské sestry Krista Krále", mají rovněž právě Sarajevo jako sídlo své provinciálky, také milosrdné sestry Nejdražší krve, které přišly v roce 1879 do Bosny z arcidiecéze Freiburg.

Dnes nikdo nezná rozsah zkázy, kterou válka přinesla církvi v Bosně, ale i v celé zemi.

Rudolf Grulich

BUDEME LEGALIZOVAT POTRATOVOU SAMOOBSLUHU?

V debatě o pilulce RU 486, která se i na stránkách ČD začíná rozvíjet, samozřejmě nejde ani tak o pilulku jako o potraty. Z věcného i etického hlediska je usmrcení plodu kyretou, vývěvou či pilulkou v podstatě stejné. Stejná však nejsou slova, jimiž se označují věci, které se tu dějí. Vydává-li sexuolog Uzel pilulku RU 486 za lék, je to podobné, jako když se potratu říká přerušení těhotenství. Léč, jak známo je na nemoc, a gravidita nemocí není. To ovšem panu Uzlovi nevádí, neboť "léčí" graviditu způsobem sobě vlastním. "Přerušení" těhotenství je v jeho pojetí totéž jako "zastavení" letu jihokorejského letadla v řeci sovětských generalů. A "léčebný" účinek francouzské pilulky se od účinku sovětské střely liší pouze kvantitativně.

Nedávno jsme v televizi mohli sledovat, kterak lze v Izraeli prostřelit člověku hlavu přímo před kamerou. Zavede-li se u nás pilulka RU 486, budou si moci české ženy a dívky dopřát autentický zážitek zabítí vlastního plodu rovnou v obývacím pokoji. Nechtěl bych vidět jejich oči, až se setkají s dvoucentimetrovým tělíčkem svého dítěte v kaluži krve. Ale samoobslužný potrat zdaleka není záležitost jen jedné šokující chvíle. Po podání pilulky si žena už nemůže svůj krok rozmyslet, k potratu však dojde až za několik dní. Na rozdíl od operativních zákroků pilulka RU 486 působí za plného vědomí, a to nikoliv bezbolestně. Účinkuje tak, že zárodek se oddělí od děložní stěny a odumře. Vyvolá krvácení, ne však vždy vypuzení plodu. Žena pak musí žádat o prostaglandinové látky vyvolávající stahy děložních svalů. Plně prožitá psychická anabaze může ženu "chlapsky zocelit", ale také vyvolat silnější postabortní syndrom.

Tabletka RU 486 není tak neškodná, jak ji líčí sexuální novátor Uzel. V Británii a Francii, kde je povolena, způsobila smrt několika žen, Švýcarsko ji vzhledem k vedlejším účinkům nepovolilo. Není tedy třeba se pouštět do úvah o potratové etice, stačí vědět o RU 486 více, než říká pan Uzel.

Ferdinand Peroutka
Český deník - 1. prosince 1993

ANNO DOMINI
katolický měsíčník pro mladá
Klapkova 2
Praha 8

182 20

tel. 02/664 152 16, 84 11 20

PŘEDPLATTE SI ÁDEČKO!

a budete zařazeni do slosování o 50 cen v celkové hodnotě 35 000 Kč,
1. cena špičkový fotoaparát FUJI.
Slosování proběhne 1. 2. 1994!

MY NEZDRAŽUJEME!

V běžném prodeji stojí Ádečko 15,- Kč, celoroční předplatné 162,- Kč
13,50 Kč za číslo) a pololetní 87,- Kč (14,50 Kč za číslo).

Ádečko si můžete objednat písemně nebo telefonicky na adrese redakce.

Dostanete ho i v křesťanských knihkupectvích a kostelích.

Rodinná škola u Matky Boží - Střední odborné učiliště u Matky Boží - Křesťanská základní škola INFORMACE O CÍRKEVNÍCH ŠKOLÁCH V JIHLAVĚ

Kvůli častým dotazům a s ohledem na nepřesné informace v tisku v minulých letech sdělujeme zájemcům:

1/ Rodinná škola u Matky Boží - pro dívky. Studium 2-4 leté (podle píce a prospěchu). Závěrečná zkouška po 3. ročníku. Výběrové 4. ročník zakončený maturitou. Obsah studia: všeobecné předměty (jeden cizí jazyk), zdravotní a rodinná výchova, výživa a

příprava pokrmů, odívání, psaní strojem (státní zkouška), výtvarná a hudební výchova.

2/ Střední odborné učiliště u Matky Boží - pro chlapce. Pracuje ve spolupráci s drobnými podnikateli v příslušných oborech, kde chlapci absolvují podrobný výcvik. Učební místo si zajišťují rodiče.

Zavedené tříleté učební obory:

umělecký truhlář, umělecký kovář a zámečník, truhlář, tesař.

(Při větším zájmu uchazečů resp. mistrů by bylo možno žádat o zavedení oborů dalších, zejména uměleckořemeslných.)

Od září 1995 je schváleno pro absolventy tříletých učebních oborů nástavbové studium: Podnikání v oboru
(Dokončení na str. 8)

JAK SE ČLOVĚK STÁVÁ NEOBLÍBENÝM

Neoblíbenost člověka lze vysvětlit různými způsoby. Jeden je tento: "Nemilým se stává každý, kdo na otázku *Jak se vede? začíná mluvit o svém zdravotním stavu.*" - Je těžké pochopit, že tato otázka je pozdrav, a ne žádná klinická otázka? - Kořen veškeré neoblíbenosti je pýcha, sobectví a vychloubačnost. Neoblíbený člověk může nejlépe být přirovnán k vejci. - Neoblíbenost je vyvolána tím, že někdo zdůrazňuje to, co by se dalo nazvat "skořápkou vajíčka", neboli "já". Každý nepřijemný člověk je "já" - specialista. "Já" neboli slupka, je falešné já. Vnitřní je pravé já, složené ze všech našich možností. Nepravé "já" je to, co si namýšlíme, že jsme; pravé já je to, co opravdu jsme. Nepravé já je metoda, jak bychom chtěli vypadat před ostatními. Pravé já je způsob, jak vypadáme před svým čestným svědomím a před Bohem. Slupka je stěna, která obklopuje pravé já, a čím silnější jsou předsudky, vytvořené pocity a špatně chápané ideje, o to méně lze poznat pravé já. Jako tvrdá slupka zabraňuje rozvinout lepší lidské stránky našeho charakteru. Právě tak zabraňuje Božskému vlivu jako milosti v našich duších.

Veškerá neoblíbenost má svůj pramen v této slupce, vztahu k nepravému já. Je to neřest, kterou jiným nikdy neodpustíme, u sebe však ochotně přehlížíme. Tato slupka je někdy nazývána komplexem méněcennosti; lidé totiž pocítují, že jsou menší, než jsou ve skutečnosti, a proto si činí nárok na velikost. Slabost je skryta pod násilností; náboženství je nazýváno kletbou, protože se v člověku nenajde odvahe k náboženství se přiznat. Komplex méněcennosti je ve skutečnosti komplex nadřazenosti, neboli neuspořádané přání po velikosti.

Jeden z příznaků tohoto já je zvyk přicházet pozdě na porady. Hluboko v našem podvědomí je přání podrobit si ostatní lidi našemu vlastním potěšení, abychom tak na nich uplatnili svou nadřazenost. Před několika lety uveřejnil "Digest" příhodu o mladém páru, který byl v nočním klubu. Když slečna se na okamžik omluvila a odešla, zůstala venku hodinu, a tak čekající muž pozval ke stolu slečnu od vedlejšího stolu. Jejím prostřednictvím poslal své společnosti listek, na němž bylo napsáno: "Přinejmenším bys mohla aspoň napsat!"

Čím více člověk vlastní skutečné moci, o to méně se potřebuje vychloubat. Čím méně moci vlastní, o to více ji vychloubáním doplňuje. Skutečný atlet ani nemluví o svých úspěších. Váleční hrdinové se zdráhají mluvit o svých statečných činech. Misionáři, kteří strávili dva, tři roky

v komunistických vězeních v Číně, velmi zřídka se zmiňují o svých utrpeních, aby tím nebyla chválena jejich statečnost. Proto je tak těžké představit vpravdě náboženské lidi na jevišti. Režiséři se většinou domnívají, že je musí nechat chodit se sepjatýma rukama a se zbožně vypadajícím postojem. Opravdový světec skrývá své ctnosti. Kdo však svou svatostí chce na druhého učinit dojem, musí dát svému hlasu určitý spád a také prstům mnohořikající pohyb, který se chce jevit hluboce zbožný. Učenec nepotřebuje nosit s sebou knihy, které napsal, aby je mohl každý vidět. Ale nevědomec, který by chtěl vypadat učeně, musí špatně působící slova dlouho měnit a pak opakovat, až to zní, jako by byla vytištěna. Kdo by měl právo se chlubit, ten to právě nedělá.

Kdo má skutečnou moc, je vychloubačnost zbytečná, aby skrze ni vyvolal dojem moci, kterou nemá. "Prázdné vagóny dělají vždy největší hluk". Člověk se může chlubit školou, kterou navštěvoval, a přitom sledovat úmysl, aby sláva ústavu zazářila na jeho vlastním vědění; přitom nechce přiznat, že jeho vlastní vědění vrhá světlo nebo stín i na školu. Mnohý věří, že svým vyprávěním, kde studoval, bude posuzován podle školy, na níž se učil, než podle skutečného vědění nebo nevědění. Je mnoho ústavů, do nichž je těžké se dostat, ale také tím rychleji vyletět. Jiní se chlubí svým rodokmenem a zapomínají, že mnohý rod se stal schopen života teprve obětí.

Jiný způsob neoblíbenosti je zaviněn vychloubáním, že se člověk vlastními silami k něčemu dopracoval a zbohatl. Takový vychloubáč stále dokazuje, že se stal bohatým aniž ví jak a překvapuje ho to. Jestliže takový úspěšný člověk se trochu víc napije, pak začíná nejraději rozhovor: "Poslechni si, jak jsem začal jako zcela chudý chlapec. Neměl jsem ani findu." Jen proto si cení chudobu, protože začal bohatnout. Chvástavý člověk, který se stal úspěšným, je krásný příklad pro to, jak člověk může jít vpřed, aniž se něčemu naučil. Něco se však musí říci k jeho cti: zprošťuje Boha nesmírné zodpovědnosti. - Žena téměř každého úspěšného muže užívá množství novot. Vychloubavý úspěšný člověk neustále zaměňuje pojem "něco mít" a "něčím být".

Tolstoj vypravuje zajímavý příběh o člověku, jemuž byl přislíben veškerý majetek, který stačí obejít od východu až k západu slunce. Jakýkoliv kus pozemku, který by mohl obejít od rána do večera, bude jeho. Chtivý majetku, začal ze všech sil běžet. V poledne si chtěl ještě více pospíšit, aby své pole co nejvíce zvětšil, dříve než zajde

slunce. Vypnul své síly natolik, že se téměř před cílem zhroutil a vyčerpán zemřel. Obdržel tak tolik země, kolik jí potřeboval - svůj hrob.

Obraťme se nyní k pozitivní straně: "Jak se stanu oblíbeným?" Velmi snadné pravidlo je: "Snaž se nebyť nikdy oblíben. Oblíbenost je jako růžová šminka na tváři. Má svědčit o zdraví. Tak má být oblíbenost vedlejším produktem poctivé práce a věrného plnění povinností. Jestliže oblíbenost je uměle navozována, působí jako červený pudr na tváři." Walter Winchell dal jednou velmi dobrý recept lidem, kteří by chtěli být oblíbeni: "Buď vždy dobrý k lidem, když jdeš nahoru, mohl bys je potkat, až budeš sestupovat." - Druhé pravidlo oblíbenosti je vidět ostatní lidi jako nadřazené. Soused může být chudý, může mluvit špatně anglicky, může páchnout česnekem, může se jevit odpudivě, ale jeho nitro, jeho duše, se může Bohu líbit víc, než naše vlastní. Jen my sami známe to špatné v nás. U jiných můžeme špatné jen tušit. Proto k nim máme být zvlášť přátelští, neboť mohou být lepší než my. Pán je miluje a proto je musíme milovat i my. Vypráví se legenda o pocestném, který přišel k Abrahámovi. Abrahám mu poskytl svou postel, předložil mu svého nejlepšího beránka a vybrané víno. Host však jen bručel, naříkal a sténal. Po třech dnech to už Abrahám nemohl vydržet a hosta vyhnal. Tu k němu Hospodin promluvil: "Abrahámo, já jsem to s tím člověkem vydržel padesát let a ty s ním nemůžeš vydržet ani tři dny?"

Nemá-li náš bližní žádnou lásku, pak mu musíme dát ze své vlastní. Tak to činí Bůh s námi. V nás není nic tak milováníhodného, že by nás Pán věčnosti musel proto milovat. Jsou jistě miliony lidí na světě, kteří na nás nemohou najít nic milováníhodného. Proč nás tedy Bůh miluje a proč miluje ty lidi, které my sami nepovažujeme za milováníhodné? Proto, že on se k nim sklání ze své lásky. Jestliže se my se svou láskou začneme sklánět k druhým, pak je rovněž shledáme milováníhodnými. Nemáme se snažit, abychom byli oblíbeni, nýbrž abychom jim sloužili. Máme v nich vidět obraz Boží, i v těch, kteří jsou ve vězeních. "Byl jsem v žaláři a navštívili jste mě." Tajemství veškeré oblíbenosti odhalil Jan Křtitel, když viděl, že Kristus se k němu blíží: "Já se musím menšit, On však musí růst."

Fulton Sheen -

přeložil P. Václav Divíšek

(Pozn.: Omylem jsme minule uvedli jako překladatele P. Jana Formánka, za což se omlouváme.)

LZE "KŘEŠŤANSKY" PODNIKAT?

Svobodné podnikání patří k základním pilířům rozvinuté společnosti. Je však zbytečně rozvádět to, co se nám stalo po listopadu 1989 až příliš smutně známým: totiž že podnikat a "podnikat" je rozdíl. Podnikání má samozřejmě své zákony, které platí pro věřícího i nevěřícího. Nerespektovat je znamená zkrachovat. Jenže určitý rozdíl tady přece jenom je a být musí....

O tom jsme si chvíli vyprávěli s podnikatelem v oboru cestovního ruchu, vedoucím Křesťanské cestovní kanceláře Via Petrov Brno panem Jiřím Miholou.

Pane Mihola, vaše cestovní kancelář vznikla v r. 1990, nejprve jako součást podniku Lidová demokracie Petrov, později jako zcela samostatný subjekt. Velmi často se stává, že u vás na Běhounské ulici 22, kde sídlíte, se svítí i v pozdních večerních hodinách, když se lidé vracejí z kina nebo z divadla. Ještě jste s manželkou v pilné práci. Nelitujete někdy toho, že jiní si "odkrouží" svých osm hodin a mají potom volno?

"Kdybych litoval, nebyl bych podnikatelem. Kdo se ohlíží při podnikání na nějakou pracovní dobu, ten zákonitě zkrachuje. Víte, tady se musíte do práce lidově řečeno "zakousnout" a dělat tak dlouho, dokud není hotová. Zde nesmí platit žádné "padla a dost"."

Podle vás se tedy žádný podnikatel nesmí ohlížet na pracovní dobu, čili musí dělat víc než ti druzí, kteří nepodnikají a jsou v zaměstnaneckém poměru. Odměnou mu ale mohou být zase vyšší peníze, které podnikáním vydělá, nemyslíte?

"S těmi penězi to máte úplně jinak než si neinformovaní lidé myslí. Jistě, lze vydělat podnikáním velké peníze, záleží na tom, v jakém oboru se podniká a s jakými technickými, finančními i dalšími možnostmi. Jenže trůfám si zcela odpovědně říct, že naprostá většina těch drobných, malých podnikatelů se co do výdělku pro svou rodinu vůbec neliší od statisticky průměrně vydělávajícího českého občana. Krom toho vezmete si hmotné starosti kolem provozu, často také dluhy atd."

Podle toho, co mi říkáte, je podnikání svým způsobem obětí. Domnívám se, že právě motivace této oběti by měla být u věřícího podnikatele jiná než u nevěřícího. Co o tom soudíte?

"Uhodil jste hřebík na hlavičku. Kdybych chtěl zbohatnout a toto stavět ve svém podnikání na první místo, zaměřil bych se především na komerční zájezdy jako mnoho jiných cestovních kanceláří, které nabízejí svým klientům přepychové pláže v Tunisu, na Kanárských ostrovech nebo na Maltě. My sice také máme ve svém katalogu čisté rekreační zájezdy na dovolenou a na nákupy, těžiště našich akcí ale spočívá v poutních a nábo-

žensky vzdělávacích zájezdech, které se naplňují podstatně obtížněji než zájezdy jiného druhu, neboť aktivních věřících lidí není v naší republice většina a krom toho věřící nepatří u nás k finančně nejlépe zajištěným vrstvám, což je třeba si uvědomit. Přesto cítíme jako Boží vůli a poslání svěřené od Pána, abychom do toho šli a pomohli tímto způsobem podnikání věřícím lidem prohloubit jejich víru návštěvou míst spjatých s mocným působením Boží milosti a projevy mateřské lásky a péče Panny Marie. Tato služba je v naší stupnici hodnot důležitější než zisk a myslím si, že toto je tím, co odlišuje nebo by mělo odlišovat podnikatele křesťana od podnikatele, jehož nemotivuje světlo víry."

Můžete nám na závěr prozradit, jaké zájezdy v nejbližší době chystáte?

"Naším "zlatým hřebem" je vždycky poutní zájezd do Svaté země. Uskuteční se ve dnech 15.-23. března příštího roku v orientační ceně 22 500 Kč. Ještě předtím však chystáme zájezd do Říma, Florencie a Pompejí se zaměřením na chrámy a křesťanské pamětihodnosti, samozřejmě v první řadě velechrám sv. Petra. Orientační cena by činila 4950 Kč, předběžně počítáme i s možností účasti na audienci u Sv. Otce. Termínem je 19.-25. únor příštího roku. Duchovně plodné zájezdy však pořádáme také u nás, velmi oblíbenými se staly například jednodenní výpravy za Běhlými Českomoravské vysočiny, kdy si zazpíváme koledy a připomeneme si tak jako o Vánocích příchod Božího Syna na svět. Nejbližší termíny jsou 8. a 15. ledna."

*Pane Mihola, děkujeme za rozhovor.
Ptal se R.Maly*

INFORMACE O CÍRKEVNÍCH ŠKOLÁCH V JIHLAVĚ

(Dokončení ze str. 6)

uměleckořemeslné práce. Toto studium bude ukončeno maturitou.

3/ Křesťanská základní škola - narůstá postupně (t.č. 3. třída).

Všeobecně: zřizovatelem všech tří škol je Brněnské biskupství. V přijímacím řízení se k náboženskému přesvědčení nepřihlíží - školy jsou přístupné všem dětem. Přijímací zkoušky (u ZŠ zápis) ve stejných termínech a s obdobnými podmínkami jako na státní školy. Na SOU nutná předběžná přihláška (co nejdříve!) kvůli evidenci zájmu a plánování kapacit. Pro uměleckořemeslné obory SOU nutná též zkouška talentová. Školné se neplatí. Ubytování a stravování zajišťujeme. Vážným zájemcům pošleme podrobnější informační leták.

Adresa ředitelství všech tří škol: Kosmákova 45, 58601 Jihlava, tel.: 066/23782

V ŘÍMĚ O ODPOVĚDNÉM RODIČOVSTVÍ

Ve dnech 25.10. až 7.11. 1993 proběhl v římském institutu Suore Rosminiane intenzivní vzdělávací kurz odpovědného rodičovství pod záštitou lékařské fakulty A. Gemelli katolické univerzity Nejsvětějšího Srce a Centra pro studium a výzkum přirozené regulace plodnosti.

V prostředí úžasné tolerance a otevřenosti jednoho k druhému se sešlo celkem 217 účastníků z 18 zemí Afriky, z Indie a Pákistánu; z bývalých socialistických evropských států přijeli zástupci z České republiky, Slovenska, Polska, Slovinska, Chorvatska a Maďarska.

Za Českou republiku se kurzu zúčastnily dr. Lázníčková z Brna a paní Traxlerová z Pardubic, v průběhu se prostrídali dr. Šiprová s doc. Šiprem z Brna.

Přednášky v anglickém jazyce byly orientovány nejen na podrobné seznámení se s principy ovulační metody pod vedením samotných manželů Billingsových, ale i ukázkami praktické aplikace v jednotlivých cyklech ženy v různých životních situacích pod vedením paní Smythové.

Manželé Billingsovi a dr. Hume se také věnovali problematice sexuální výchovy mládeže a problematice AIDS. I v jejich přednáškách zazněla obhajoba oprávněnosti a správnosti učení církve o zodpovědnosti v sexuální životě.

Měli jsme možnost lépe se poznat na společné pouti do Assisi ke svatému Františku a k svatě Kláře.

O problémech v jednotlivých zemích se diskutovalo nejen v přednáškových místnostech za mikrofonem, ale i v úzkých skupinkách kolem stolu.

Svou prostotou a čistotou ducha nás ohromovalo 27 sestřiček Matky Terezy. Strhující písně Afriky vyplňovaly nejen přestávky mezi přednáškami, ale nádherně se nesly kaplí při každodenní mši svaté.

Nezapomenutelným zážitkem pro každého z nás byla naše společná soukromá audience u Svatého Otce Jana Pavla II. Jeho upřímné přání úspěchu a požehnání je nám všem velkou posilou.

*Dr. L. Lázníčková
V. Traxlerová*

NEBEZPEČÍ SEKT PRO MLÁDEŽ

Každý desátý žák je v Rakousku ohrožen sektami. Příslušnost k sektě je často spojena s totální závislostí, která může vést až k úplné ztrátě vůle. (podle "WIR-Bürgerservice")

Křesťanský postoj víry a života by měl vyvrcholit v připravenosti dosvědčit to, co prožíváme, až do nejzazších důsledků, to znamená "usque ad sanguinem", až ke svědectví krve.

"Budete mi svědky" (Sk 1,8), říká Ježíš před svým Nanebevstoupením a nejvyšší forma svědectví sem patří především.

Je proto přímo darem z nebe, když v dnešní době všeobecného zapomínání na heroismus prvotní církve, na krvavá i nekrvavá mučednictví, hovoří o těchto věcech sám náměstek Kristův - Svätý Otec.

V své poslední encyklice *Veritatis splendor* - *Jas pravdy* hovoří o mučednictví v církvi v obšírných odstavcích 91 - 94 a navazuje tak na jasný text II. Vatikánu, konstituci *Lumen gentium*.

Zde, v kapitole páté, v odstavci 42 čteme tyto myšlenky, které nám velmi pomohou při našem rozjímání:

...*"Ježíš, Syn Boží, projevil svou lásku k nám, když obětoval za nás svůj život, proto nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí svůj život za Krista a za své bratry (Jan 15,13). Někteří křesťané byli povoláni už v prvních stoletích a budou povolováni k tomuto největšímu svědectví lásky, aby ji ukázali všem, hlavně pronásledovatelům. Při mučednictví se učedníci připodobňují svému Učiteli, který dobrovolně přijal smrt pro spásu světa, a ztotožňují se s ním v prolití krve. Proto církev uznává mučednictví jako vynikající dar a největší důkaz lásky. Je to dopřáno sice jen malému počtu, avšak všichni musí být připraveni vyznávat Krista před lidmi a následovat ho cestou kříže v pronásledování, která nikdy nebudou církvi chybět..."*

Zřetelně vnímáme hlubokou pravdivost tohoto textu, kterou především bytostně vnímá současný náměstek Kristův, kterého Boží Prozřetelnost zvolila do čela církve právě v těchto složitých dobách. Jako pevný pilíř a maják jasně ukazuje správný směr cesty k Bohu, ukazuje na Pannu Marii, Hvězdu mořskou, která je průvodkyní svých dětí právě v této době, kterou právě vnímáme jako dobu mariánskou.

V prostředí rozbujelého hedonismu, egoismu a ohromné mravní nevázanosti je vnímán každý projev oběti a nasazení pro pravdu jako něco abnormálního a rozhodnutí prolít vlastní krev nejen jako šílenství, ale současně provokace nejtěžšího zrna.

Dábel dobře ví, kde pro něj číhá největší nebezpečí, a tím je právě vítězství Kristův kříž. Neexistuje jeden jediný světec, který by neměl ke kříži hluboký a niterný vztah. Někteří s ním doslova spojili svůj život jako např. sv. Jan od kříže, mnozí jako např. sv. Terezie z Lisieux nebo sv. Jan Nepomucký jsou s ním znázorňováni, existuje ohromné množství bezejmenných svědectví těch, pro které se kříž stal znamením spásy.

Kdo nečerpá sílu z kříže, ten ne-

Bylo to na začátku dubna 1987. Praha si zase zašpalírovala, zamávala a zahulákala. Vívala mocného cara veškeré Rusi včetně okupovaných území držných v poslušnosti železnou uzdou. Aby spánek všemocného vládce Gorbačova nebyl rušen nebo dokonce ohrožen umístěním bomby do křoví pod okna, bylo hradčanské nádvoří s přilehlým parkem uzavřeno železnou bránou a stráženo policistou.

V pátek 10. dubna časně ráno spěchala studentka univerzity Karlovy vzhůru. Svěží mládí najednou narazilo na překážku, která tam normálně nestála. Před zamčenou železnou bránou stál ozbrojený policajt. Děvče pozdravilo: "Dobrý den. Pustíte mě na Hrad?" Muž na stráž byl zřejmě potěšen, že do jeho nudného postavení vstupuje změna v podobě hezkého děvčete. Odpověděl s úsměvem: "A co byste tam dělala?" Vysokoškolačka se taky pousmála a odpovídala, jako by šlo o samozřejmou věc: "Potřebuji jít do kostela na mši." Strážník překvapením zamrkal a

v rozpacích přešlápl na místě. On odchovanec ateistických škol si myslel, že do kostela chodí už jen babičky na umření a kostely jsou pouze muzea a sbírky umění. Zeptal se nejistě: "A do kterého?" Studentka se zřejmě dívala na rozpačitého muže se samopalem a vysvětlovala: "Ke Všem svatým." Policista, strážící objekt pražského Hradu zřejmě ani neví, co hlídá, nevzpomíná si, že tam kromě Hradu byly ještě nějaké chrámy, proto se táže, jsa dychtiv po učení: "A kde to je?" Děvče si uvědomuje, že má před sebou dokonalého ignoranta. Proto s vlídností maminky, která poučuje hošička, odpovídá: "To je kousek za svatým Vítem." Policajt už neříká nic. Jako stroj odmyká bránu, elegantně ji otevírá dokořán a uctivě zdraví rukou u brigádyrky. Pak sleduje štíhlou a hrdou postavu dívky, která se nese po dláždění směrem ke kostelu na mši a cítí obdiv k mládí, které jde na mši ráno v 5.45 hod. a na cestě nezná překážek a nestydí se za své přesvědčení před policistou.

může obstát v rafinovaných tlacích, které vyvíjí kniže temnot, zvláště v těchto časech. Podaří-li se mu odstranit pod nejrůznějšími svody, podobnými těm v ráji, kříž ze života křesťana, který jej dnes v tomto zpacifikovaném světě chápe jako relikvii a ne jako autenticitu, pak se mu podařilo vše. Je jen otázkou času, kdy svou použitou oběť, která ztratila spojení s křížem zničí a potom jako nepotřebnou tretku odhodí. Neboť satan je vrah od počátku (1 Jan 3,8) a obchází jako řvoucí lev, hledaje koho by pohltil (1 Petr 5,8). A že má žeň v tuto dobu nepřiměřeně velkou, o tom by mohl pochybovat jen nesvéprávný.

Na druhé straně se však rozlévá ohromná Boží milost (srov. Řím 5,20: "Kde se rozmnožil hřích, v míře daleko štedřejší se ukázala milost.")

Vedle neuvěřitelných milostí, které uděluje Bůh světu skrze svou Matku Pannu Marii, když mluví k tomuto světu a tím nejdokonalejším způsobem přibližuje lidem zničeným chorobným osvícenským materialismem Boží vůli obsaženou v bibli, je zde především všem viditelný a slyšitelný náměstek Kristův papež Jan Pavel II., který svou osobností dává církvi jasnou čitelnost a sděluje svými encyklikami, kde leží pravda.

My pevně věříme a doufáme, že encyklika *Veritatis splendor* bude brzy přeložena, aby zazářila krása Boží jasněji ze všeho toho odpadu a tretek, kterými se snaží satan mást lidi a že bude sloužit jako úderná síla proti všem jeho matoucím intrikám. Deo gratias.

P. Petr Dokládál

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

NENÍ MNE HODEN

Pán Ježíš v evangeliu mluví jasně o tom, že kdo miluje svou ženu, své děti - svou rodinu více než jeho - není ho hoden.

Setkal jsem se s výkladem, že toto splňují (jsou Ježíše hodni) pouze ti, kdo se jednoznačně a zjevně rozhodnou pro Krista - tedy řádoví bratři a sestry a všichni kněží naší katolické církve. U těch, kdo se rozhodli pro rodinu (i když manželství je svátost) prý člověk musí dávat na první místo svou rodinu - svého životního partnera, děti.

Jsem přesvědčen, že je to velký omyl. Kdo to takto chápe, nedává tedy svého Pána a Boha na první místo a všechno se tedy zkresluje a negativně obrací. Křesťan, takto věc chápající, zjevně přibližuje sebe, ale i celou svou rodinu ke světu, a tak sebe i své blízké vzdaluje od Pána.

I pro pravého křesťana žijícího v rodině platí slova Pána Ježíše, že On, Bůh v Trojici jediný, musí být milován nade všechno a nade všechny. Pak se v takové křesťanské rodině také dříve nebo později Bůh projevuje a duchovně ukazuje. A člověk druhého člověka miluje jako sebe s Bohem a v Bohu.

A naši nebeskou matku P. Marii milujme hned po Bohu, protože právě Ona přináší Boží lásku do našich rodin!

Václav Dvůra

(Pokračování z minulého Světa)

V. O slepé modlitbě

Každý, kdo se modlí, dojde časem ke zkušenosti, že se mu modlitba nedaří, ano, že se mu nedaří to nejvládnější v modlitbě, oslovit Boha. Ale spoň mu to tak připadá. Zdá se mu, že volá do prázdného prostoru, jako kdyby byl sám a mluvil k někomu, kdo tu vůbec není. Říká obvyklá slova, ale všechno v něm zůstává tupé a němé a suchopárné. Modlitba pro něho není naplňující, obšťastňující činnost, nýbrž nesmyslným namáháním, marným a pošetilým pokusem. Právě to, co je cílem usebrání: dostat Boha před svůj pohled, oslovit Ho, být Mu blízko - právě to se nedaří.

V takové situaci jsme snadno nakloněni k tomu, s modlitbou přestat, jako umělec ve dnech suchopáru nechá své práce, dokud zase nedostane nápady a vzlet. Mnohý by chtěl tak jednat i při modlitbě, nechat Boha stranou až do doby, kdy se mu opět modlitba začne dařit.

Jiní bývají tímto stavem velmi sklíčení, protože jsou přesvědčeni, že se Bůh od nich vzdálil, že je opustil, a teď hledají, co snad Bohu udělali, že se od nich odvrátil. Jejich modlitba oněmí a oni se ponoří do hloubení.

Kdo takto jedná, vězí ve dvojném omylu. Všichni mistři modlitby na to důtklivě upozorňují. Jedna stránka omylu spočívá v domněni, že blízkost Boha a Boží přízeň je něco, co lze spolehlivě stanovit pocitem nebo vnitřním zážitkem. Ve skutečnosti však je blízkost Boha zcela nezávislá na našich pocitech. Svaté Kateřině Sienské se stalo, že byla dlouhý čas v nejtěžších pokušeních a zmatcích a navíc se nedokázala náležitě modlit. Po dlouhé době marného zápasu se jí dostalo dřívější milosti zvláštní hloubky v modlitbě a Boží blízkosti. Tu se ptala božského Mistra skoro s výčitkou: Pane, kde jsi vlastně byl ve všech těch strašných hodinách a dnech? A Pán odpověděl: Kateřino, uprostřed tvého srdce.

Kristus v nás žije. Je v nás od křtu a jen těžký hřích nás může od Něho odloučit. Musíme se pevně držet této pravdy.

Druhá stránka omylu pak je, že ten, kdo se modlí, má sklon vyhledávat nerušenou důvěrnou blízkost Boha, své vlastní potěšení, sebe sama a ne Boha. Láska ještě není čistá a nesobecká. Je to už láska, ale je nedokonalá. Proto Bůh dopouští, aby přicházely takové doby vyprahlosti. Jsou to doby třibení a osvědčování se. Láska k Bohu se při tom zbavuje všech příměsků. Zůstane jen čistá, ryzí, nesobecká oddanost vůle.

V takových hodinách musíme tedy vědět: Kristus je u mne, ve mně, i když to necítím. Nemá mě rád o nic méně, dokonce ještě víc, ukazuje mi Svou lásku a péči a právě tím, že mi ukládá takové úkoly. Záleží Mu na mé

lásce. Musíme si říci: "Teď přichází chvíle, kdy se musím osvědčit."

A "blažený, kdo nevidí, a přece věří" (Jan 20, 29).

A dále: musíme svou bídu přinést před Boha. Namítneš: vždyť se právě nemůžeme modlit! Ale přece můžeme. Náš pocit a modlitba není totéž. Mluvíme k Bohu, pozvedneme k Němu své myšlenky docela strážlivě, pouhou vůlí, jakoby se zavázanými očima a pevnou vírou. V Žalmu nám Bůh říká: "Jsem s ním v jeho bídě, zachráním ho z jeho úzkostí. Nasytím ho plností života a dopřeji mu Svou spásu" (Žalm 90). A my bychom měli říci: Víím, že jsi mi nablízku. Necítím nic, neumím Ti nic pěkného říci, ale Ty jsi tu, věřím tomu, víím to. Posilni mou slabou víru. Mysli na slunné dny Boží blízkosti, které jsi prožil. Teď jsou mraky mezi tebou a sluncem, mezi tebou a Bohem. Ale slunce je nezměnitelné na svém místě, září nad mrakem a víš, že i tobě opět zazaří. Věř, čekej, důvěřuj, ano, usmívej se k Bohu vzhůru: "Vím opravdu, že Ty tu jsi. Vím, že mé neočištěné srdce potřebuje takovou zkoušku. A všechno to sesíláš jen proto, že mne miluješ. Pomoz mi, Pane, abych ve zkouce obstál a nemusil se stydět, až mi zas dopřeješ sám Sebe."

Takovou modlitbu můžeme nazvat slepou modlitbou. Budí ti útěchou, že všichni lidé oddaní modlitbě, dokonce ti velcí a svatí, takové hodiny a doby prodělali a že taková modlitba je světlejší, hlubší a plodnější než snadná a lehká. Protože je ryzejší, nesobečtější a je v ní více lásky. Nikdy se neodmílčuj před Bohem. Vydrž i temné a ponuré dny. To přináší mnoho ovoce, je to osvědčení lásky.

VI. Modlitby rozhodování

Jistě jsi už při modlitbě došel ke zkušenosti, že není rozhodující ani množství slov, ani krása jejich sestavení. Víš, že to rozhodující při modlitbě záleží v tom, jak dalece tvé počínání a ty sám odpovídáš skutečnosti všemocného, nejsvětějšího a nejvýše dobrého Boha. Velcí mistři modlitby vyjadřovali někdy to nejvyšší, co Bohu v modlitbě říkali, zcela jednoduchými slovy. Je to možné, jak hned uvidíme. Jestliže nyní vezmeme takové modlitby, vyslovujeme-li je také sami, snažíme-li se modlit se je tak dokonale jako se modlili jejich původci, učiníme-li je vnitřně zcela našimi vlastními slovy, pak sami dorůstáme k oněm velkým postojům modlitby.

Tyto postoje mají v sobě někdy tolik velkomyslnosti, hloubky, ryzosti a lásky, kolik jich my sami ještě nemáme. Ale poznáváme, že jsou správné. Tím nás staví před rozhodnutí a mají nás k tomu, abychom se rozhodli. Při tom jde vždy o to, rozhodneme-li se pro Boha, jak skutečně je, řekneme-li Mu opravdově a cele své Ano. Každá tato modlitba může být velkým krokem na přímé cestě k Bohu.

Základní modlitbou tohoto druhu by bylo vyznání: Bože, Ty jsi to nej-

vyšší, co vůbec je. Tak se může modlit každý křesťan, kdo by to nechtěl uznat, by ani nevěděl, co znamená slovo "Bůh", které při modlitbě vyslovuje. Vezmeme-li modlitbu "Bože, Ty jsi nejvyšší dobro, Ty jsi pro mne cennější než všechno na světě", mohou už být křesťané, kteří se při ní zarazí a musí se sami sebe ptát: Je to pravda, smýšlím skutečně tak? A přece tato modlitba v základě nevyjadřuje nic jiného, než že Bůh je Stvořitel světa a pramen všeho dobra a proto stojí výše než všechno stvořené dobro. Tak staví tato modlitba člověka před rozhodnutí. Musí se rozhodnout, chce-li skutečně tuto pravdu uznat. Uznává-li ji, stane se jiným, prožije v jistém smyslu obrácení, včlenění se dokonaleji do řádu Bohem stanoveného, vystoupí na vyšší stupeň pravdy. Kdyby ji neuznal, sotva by mu modlení co pomohlo. Vždyť by Boha nepoznával jako takového, jaký je.

Existuje celá řada takových stupňů za námi i před námi. První obrácení jsou už za námi, ale jiná obrácení máme ještě prodělat.

Abychom tyto stupně jasněji poznali, abychom svou cestu k Bohu zřetelněji pochopili, budiž zde uvedena řada takových rozhodování. Jako Ježíš na Olivetské hoře zápasil o to, aby podřídil svatě Otcově vůli svou lidskou přirozenost, která se bouřila ze strachu před smrtí, tak musíme my zápasit o tyto modlitby rozhodování, aby se staly našimi vlastními.

1. "Pane, můžeš se mnou dělat, co chceš." **Kdo se takto modlí, ukazuje, že bere vážně základní pravdu, že Bůh je nejvyšší moudrý a dobrý, nekonečně dobrý; že nás miluje více, než víme nebo chápeme, že nás miluje více, než my sami sebe můžeme milovat.** "Neušetřil-li Svého vlastního Syna, nýbrž vydal Jej za nás všechny, jak by nám s Ním nedaroval všechno?" (Řím 8,32). A přece, jak námi oťese požadavek této modlitby. Jakou nedůvěru vůči Bohu v nás odhaluje. Ale kdo by v sobě chtěl chovat nedůvěru vůči Bohu? Tato modlitba volá po rozhodnutí.

2. "Pane, řekni mi, co chceš, a já to učiním." **Kdo se takto modlí, je člověk obrácený.** Chraňme se říci překotně: "Ano, tak se mohu poctivě modlit ve všech životních okolnostech." **Kdo se tak modlí, ten ví, že nemůže dělat nic lepšího, krásnějšího a více oblažujícího než to, co chce Bůh.** Nalézá Boží vůli ve všech požadavcích dne, ať je to úklid, jízda tramvají, kování a pilování, setí a žatva, čtení, psaní, pomáhání nebo modlitba. K takovému člověku přišlo Boží království. Řekl Bohu své veliké ANO, vstoupil svobodně do Božích služeb a nyní bojuje o to, aby to nádherné rozhodnutí ve všem uskutečnil.

3. "Pane, vyznávám: Ty máš ve všem pravdu." **To je modlitba velká a ryzí, zvláště tehdy, když se zdá, že Bůh stojí proti nám: při těžké ráně osudu. Jádro a základ každé lítosti je**

ve vině. Kdo si je vědom viny, činí dobře, když to říká. Vždyť je to pravda. Kdo to však činí už teď, ten činí něco velikého. Neboť je cosi velikého postavit se sám proti sobě kvůli Bohu a Jeho pravdě. Kdo to dělá, má ryzi a čisté srdce.

4. "Pane, nechť o mně víš všechno." Je-li člověk obtížen vinou a chtěl by se před Bohem skrýt jako Adam po prvním hříchu, pak by se měl takto modlit; a opakovat to stále znovu, stále znovu, až v něm nezůstane nic, co by chtělo před Bohem uniknout a před Ním se uzavřít, že je jen jediná spása, jediná záchrana a jistota: Bůh.

5. "Všechno k větší slávě Boží." Tato slova známe už od mládí. Snad je sám denně vyslovuješ. Ale dbej o to, aby nezástala jen bezmyšlenkovitou modlitbickou, nýbrž aby z ní vyrostlo to rozhodnutí a ten postoj, který za ním stojí. Všechno k větší slávě Boží. Kdo se naučí toto pevně udržet v mysli po celý den, pro toho se ta myšlenka stane ohněm, který prozařuje všechny jeho denní práce, ten je na přímé cestě, po níž nás chce Ježíš vést.

6. "Pane, věřím, i když je to neuvěřitelné, že Ti záleží na mé lásce." Je to přece něco ohromujícího, že Bohu záleží na tom, abychom Ho milovali. On, Nekonečný, nás nepotřebuje. Ale rozhodl se zcela nám věnovat Svě srdce, učinil nás Svými dětmi a nechce od toho nikdy ustoupit. Bůh nás miluje a čeká na naši lásku. Bůh. Veliký, čeká a těší se z každé myšlenky, kterou k Němu pozvedneme - nevidíš, jak v záři této pravdy můžeme rozkvést?

7. "Bože, Ty jsi hoden být Bohem." Tato slova vycházejí z trpké pozemské zkušenosti. Zde se můžeme setkat s lidmi, kteří mají moc, ale nejsou dobří a své moci zneužívají. - Vycházejí také z veliké touhy: jak nádherně by mohli být na zemi, kdyby všichni mocní užívali své moci jen k čistému dobru. Vycházejí konečně ze šťastného, namířeno šťastného objevu: Ten, který má všechnu moc, je nejvyšší dobrý, nekonečně svatý Bůh. Nejen má nejvyšší moc, Jemu tato moc také právem náleží, a to jen Jemu samotnému, protože nikdo jiný by této moci nemohl užívat lépe a ušlechtleji než On. Bůh jediný je hoden toho, aby byl Bohem. Komu se tato pravda stane zcela vnitřně vlastní, ten nemůže jinak, než jásat a klanět se Bohu.

8. Nakonec ještě modlitba plná útechy. Nic od nás nevyžaduje, obdaruje nás. A kdo se jí modlí, na toho působí i jako povzbuzení: "Pane, Ty mne miluješ takového, jaký jsem." Že mne Bůh miluje jako toho, jakým bych se mohl stát, to je samozřejmé; měl jistě krásný obraz před očima, když mne tvořil. Ale že miluje takového, který mnohonásobně zbloudil, toho, který na tolika místech pokazil Jeho plán, toho, který před Ním stojí s tolika znetvořeninami - to je něco opravdu božského na Jeho lásce. Nepokládá mne za beznadějný případ, neříká: teď už to nemá žádný smysl, nýbrž kdykoli se k Němu opravdově obrátím, přijme mě takového, jaký jsem. Začne se mnou opět na tom místě, kde právě jsem.

I kdybych se jakkoli pomýlil a zatoulal, miluje mne takového, jaký jsem. Miluje mne s mými zvláštnostmi, nemiluje na mně jen něco, nýbrž mne, kterého volá jménem, mne s mými osudy, mne s mým povoláním, mne s mými životními povinnostmi, mne, jak jsem. Nemiluje na mně všechno, vždyť leccos na sobě nemilují ani já sám, ale nemiluje na mně také jen to neb ono, On miluje mne. A kdyby můj život byl nevíme jak zpackaný, toho člověka, který teď před Ním stojí otrhaný a pobloudilý a chce k Němu, toho přijme a má ho rád.

VII. Jak nás Pán učil modlit se

Když apoštolové prosili svého božského Mistra: "Pane, nauč nás modlit se," naučil je Ježíš modlitbami, která je jako sbírka modliteb rozhodování: Otčenáš. Každá z těchto modliteb má formu prosby, ale jsou něčím víc než prosbami. Jsou to vyznání, slova klanění a podrobení se. Slova nejsvětějšího sebezapření, oddanosti a lásky; jsou to slova obráceného člověka v Božím království.

Za každým z těchto slov je skryta velká hloubka. Je jen třeba je správně promyslet. Vyslovuješ-li například prosbu o denní chléb, vyznáváš, že proud potravy, který po celý svůj život přijímáš, přichází z dobrotivých Božích rukou; že nic z toho nepřijímáš bez starostlivé Boží prozřetelnosti. Vždyť kdybys to dostal bez Boha, neprosil bys o to. Protože však potřebuješ denní potravu a zachování tvého života závisí na potravě, kterou dává Bůh, vyznáváš tak, že svůj život nepřetržitě dostáváš z Božích rukou a že bys bez Božích darů propadl smrti. Avšak víme-li, že není samozřejmé, že tu prostě jsme, nýbrž že přijímáme život jako stálý a osobní dar od Otce - jak velké a hluboké je takové poznání a taková modlitba!

Hluboká a k rozhodnutí vyzývající je prosba o Boží vůli. To víš, jestliže jsi v předešlém oddíle promyslel první a druhou z modliteb rozhodování. Obě tyto věty jsou jen rozvinutím toho, co Ježíš vyslovil v jednoduché prosbě. Buď vůle tvá. Podívej se na ně a budeš vidět, co vyslovuješ ve třetí prosbě Otčenáše.

Královsky veliká je první prosba. Kdo může o sobě říci, že první prosbou jeho života, všeovládající vášní, nejvnitřnějším životním přáním se stala prosba, aby Bůh byl oslaven? Jako obrácení předpokládá tato prosba, která nechává všechno stranou vedle jediné věci - cti Boží! A jaké poznání Boží svatosti a nenahraditelnosti Boží milosti je obsaženo v tom, když prosíme Boha, aby sám působil, aby Mu Jeho tvorové důstojně sloužili! Je to výraz klanění svatému Bohu.

Tak může projít všechny prosby. Prosbu o touze po Božím království v nás a kolem nás; prosbu, kterou uznáváme, že člověk je ohrožen pokušením; tu, která obsahuje vyznání, že každý člověk musí předstoupit před Boha s prosbou o odpuštění a že je v pořádku teprve tehdy, když mu Bůh

(Pokračování na str. 14)

* V Polsku působí přes 100 katolických základních a středních škol. Vedených řeholními řádami i katolickými laiky. Jejich ředitelé ustavili výbor, který bude zájmy katolických škol hájit vůči episkopátu i vůči státním úřadům.

* Historik Yalské univerzity v USA W. Larsh objevil v archivu bývalého amerického velvyslance v Moskvě A. Harrimana závažné důkazy, že USA po druhé světové válce se dobrovolně vzdaly jakéhokoliv vlivu ve Střední Evropě a přiznaly tady Stalinovi absolutní moc.

* 15 procent občanů USA žije pod hranicí existenčního minima, které představuje 7143 dolarů ročně na osobu. Je to nejvíce od r. 1983. Největší počet chudých žije na jihu ve státech Mississippi a West Virginia, nejméně na severovýchodě ve státech Connecticut a New Jersey.

* Pravděpodobně 12. března příštího roku vysvětlí anglikánská církev prvních 40 žen na kněze, jak o tom rozhodl její nedávný synod.

* Bylo prokázáno, že Ruská národní jednotka, jejíž ozbrojené bojůvky se exponovaly při nedávných bojích v Moskvě na straně odpůrců prezidenta Jelcina, je financována německou neofašistickou organizací Národní ofenziva. RNJ se hlásí k fašistické a krajně nacionalistické ideologii.

* Poslankyně polského Sejmu za Demokratickou unii Barbara Labudová ohlásila jménem tzv. Parlamentní skupiny žen podání návrhu na novelizaci protipotratového zákona. Návrh má umožnit interrupci z tzv. sociálních důvodů, což v praxi znamená návrat ke staré praxi.

* Podle sdělení Paula Cordese, německého kuriálního biskupa je katolická církev v Egyptě vystavena ze strany muslimských fundamentalistů krvavému pronásledování

(Der Sonntag)

* Listinu s 35000 podpisů žádající zákaz promítání násilných činů v televizních programech předala redakce časopisu TELE-WELT ministryni Angele Merklové (CSU). Ministryně prohlásila, že se bude zasažovat o to, aby se s vysílání násilností zcela skoncovalo. K tomu bude ovšem nutno změnit spolkový zákon o rozhlasovém a televizním vysílání. KNA

* Při ekumenické bohoslužbě ve Wiesbadenu prohlásil limburgský biskup Franz Kamphaus, že pokání není pouze záležitostí církve. Je nutno vyzvat i stát, aby dělal pokání za všechno, co ve jménu pokroku a ideologie růstu napáchal jak na stvořené přírodě tak na lidech.

(Der Sonntag)

Při hodnocení hnutí nebo spíše proudu **charismatické obnovy** v Duchu bychom se měli dát oslovit výzvou apoštola národů: *"Nezhasínejte oheň Ducha... ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte"* (1 Tes 5,19-21). Tento vzhled podnětnosti klade církvi mnoho otázek. Nabízí jí cestu k Obnově, k novému oživení, ale má také své stinné stránky.

Církev není žádný skleník, nežije odděleně od světa. Naopak je ve světě a je vystavena jeho změnám. Avšak také ona samotná má svůj vlastní tajemný pohyb. Druhý vatikánský koncil byl tím okamžikem, kdy se tento pohyb rozhodujícím způsobem projevil. Koncil neubral nic službě ustanovených kněží, biskupů a papeže, ale povzněl se nad tuto odstupňovanou a společenskou stavbu, na kterou člověk zúžil církev.

Co je přínosné na obnově v Duchu?

Především to, že zajišťuje nadpřirozený ráz Božího lidu v jeho základech. Dále skutečnost, že se snaží o zřetelnější a výraznější projevy charismat, aniž by si na ně vyhrazovalo výsadní právo. Konečně chce do každodenního života křesťanů vnést prvky jako je prorocství, a to nejen duchovní, ale také fyzické uzdravování. V tomto ohledu je tato obnova odpočívání na očekávání nových letnic.

Obnova přináší životnost charismat do srdce církve. Neosobuje si na ně výsadní právo, ale představuje se jako nositel jejich projevů a uplatňuje je na veřejnosti. Nezpochybňuje, nezavrhuje ani nekritizuje zavedená zařízení, ale mohla by je oživit. Tím, že se rozvíjí uvnitř církve, ukazuje, že církev je něco zřetelnějšího, než nějaká velká korporace spásy, než nějaké právní zařízení, třebaže posvátné.

Příznivci Obnovy se místo odmítání svátostí obracejí zpět, ke svátosti smíření a účastní se eucharistické slavnosti. Jejich modlitební shromáždění se ovšem nekonají za předsednictví nějakého církvi ustanoveného služebníka, ba dokonce se často dějí i bez jeho spoluúčasti. Hnutí obnovy projevuje z hlediska sociologického vlastnost *samoregulace*. Bez nějakého dalšího prostřednictví církve, pouze v rámci společenství sester a bratří, pod vyprošeným vedením Ducha, plodí ovoce Ducha. Volná modlitební setkání v suverénní svobodě Ducha leží na úrovni uplatňování osobní podnětnosti. Třebaže nikoli proti ustanoveným zařízením, ale bez jejich prostřednictví. Cožpak se tak neodhaluje skutečnost, že tyto zařízení mají v oblasti, ve které slouží, své hranice? Místo masivního působení skrze zařízení dostavuje se snad nyní působení na způsob kvasu. Má snad být církev upozorněna na to, že musí být živoucí a činná především skrze lidi naplněné Duchem? To pro ni platilo vždy. To stále způsobovalo to nejlepší v jejím životě. Ale snad ji Bůh vyzývá, aby tomu byla právě dnes co

nejvíce věrná.

Pokud příznivci Obnovy vysvětlují, proč se tímto proudem dávají unášet, říkávají: *Žijeme ve světě naprogramovaném a zorganizovaném, zaměřeném na kalkulaci a zisk, a hledáme nyní nějakou oblast svobody, něco prostého, jakési dětství srdce. Samotná pastorace, kázání a liturgie naší církve se nám zdá příliš stroze racionalistická a povrchní. Zde nacházíme něco niterného. Tady znovu prožíváme setkání s tím podstatným v čistém stavu.*

Z této zkušenosti pramení radost a zážitek osvobození, který si člověk osvojuje plněji. Letniční hnutí přináší do všedního života církve posilu těch oblastí lidské působnosti, které v příliš organizovaném a rozumářském ležím ladem. Zapojuje se i tělo - při tleskání rukama, zvedání paží, při hlasitých zvoláních, při písničkách strhujících rytmem, tanci i při vkládání rukou.

Tento ráz Obnovy určovaný plností prožitku, odmítnutí strohého intelektuálního, síla sdílnosti, kterou Obnova vzbuzuje, překonání lidského strachu a přenesení se přes strojenost zavedených způsobů společenského chování, - všechny tyto nové zajímavé příležitosti nabízí Obnova pro radostné oslovení Božím Slovem těch, kterým se církev nemůže snadno přiblížit zavedenými zařízeními a tradičními strukturami zbožnosti.

Skutečnost, že mnohé sekty mají někdy úspěch, spočívá většinou na jejich sdílném způsobu oslovení lidí a radostném podání víry. My je nepotřebujeme napodobovat, nicméně bychom si měli povšimnout toho, že nám jisté způsoby a postupy zprostředkování radostné zvěsti chybí. A právě ty jsou nabízeny hnutím Obnovy:

- sdílný a do společnosti otevřený ráz, který způsobuje, že se každý přichodí může hned od začátku účastnit toho, co se zde prožívá;

- bezprostřední, spontánní, konkrétně projevový, nestrojený charakter;

- osobní podání a svědectví, které se nechce pouze představovat jako jediné správné a hodné následování, ale které současně předává uchvatnou zkušenost; vychází z osobního názoru, přesvědčivě vyrůstajícího ze života.

Co může Obnova přinést farní obci? Může se Obnova ujmout v našich farnostech? Nejen odsouzena k tomu, aby zůstala svérázným útvarem v církvi? Anebo se má stát pro farnosti i pro církev jako celek prostředkem rozvoje pneumatologického rysu, který představuje nejdilnou část křesťanské pravdy?

Z vážných důvodů lze pochybovat o tom, že by se hnutí Obnovy ve svých projevech mělo rozšířit na celou církev. Především proto, že styl setkávání neoslovuje každého. Avšak *"projevy Ducha jsou jednotlivcům dány"* ke společnému prospěchu (1 Kor 12,7). Prospěch je ale jedině tam, kde je vzájemná shoda.

Třebaže se hnutí Obnovy nemůže rozšířit na celou církev, může ji vcelku ovlivňovat a tak získávat. Má v sobě velkou přitažlivost.

Slabiny obnovy v Duchu

První slabina spočívá v přílišné bezprostřednosti. Všechno charismatické se zdá být spojeno se zvláštní teologií bezprostřednosti: Boží slovo je chápáno bezprostředně skrze text; Boží přítomnost je obhajována bezprostředně ve zkušenosti; vztah k Bohu je vyjádřen přímo modlitbou v řeči - a to vše bezprostředně a odděleně od dějin. Řešení se hledá jenom v přítomném, nezprostředkovaném, osobním vztahu, a opouští se dlouhá namáhavá cesta, týkající se biblické exegeze, ohledu na tíživé společenské záležitosti.

Stále hrozí nebezpečí, že člověk ztouloují po zkušenosti s Duchem svatým skrze ryze lidské *duchovní mlsání*, jak tomu bylo v Korintu. To může být i současný případ. Některý člověk se roztouží po zážitku něčeho uchvatného, co by v jeho zkušenosti zanechalo hlubokou rýhu, jež by on považoval za nějakou existenciální proměnu, zkrátka co by mu vtisklo jakousi vyšší kvalifikaci. Při setkání se stále opakují sentimentální a strhující písně, až se dostane účastník do jakéhosi vytržení. Pak se očekává příchod poselství v jazycích nebo prorocký výrok.

Účastníci hnutí Obnovy by měli vědět a stále si to připomínat, že *vylítili Ducha* ovšem také vtaňuje člověka do Božích požadavků.

Další slabina spočívá ve falešném spiritualismu, v nebičkářství, které je provázáno ochabnutím společenské zapojenosti člověka. Hnutí Obnovy sice svědčí o tom, co je náboženské oblasti vlastní: víra má svůj vlastní ráz, svou vlastní činnost. Ta se především zaměřuje na Boha, který člověka uchvacuje. Přesto zde ale vystává velká nesnáze. Podobně jako kdybychom se při obnově církve chtěli zaměřovat jenom na věcnou stránku a opomíjeli stránku svátostnou; tak bychom se mohli opájet vzestupným vztahem k absolutnu, až bychom zanedbali naše vztahy společenské.

Evangelium vcelku vyžaduje jak vzestupná pohyb k *onomu světu*, tak i pohyb v tomto, lidském světě. Uvedená nesnáze vzniká především u hluboce náboženských a přitom společensky a zejména hospodářsky zaostalých národů. Tam je zapotřebí soustavný rozbor společenských poměrů a nekompromisní zapojenost člověka v praktickém životě. A zatím jsme často svědky toho, že tam příznivci hnutí Obnovy odpovídají spíše jen teoretickým zdůvodňováním sociálních zlořádů, nežli skutky.

Církev není jenom hnutí Obnovy, ani jen teologie osvobození. Církev je plnost. A přece členové církve tuto plnost neuskutečňují nikdy úplně, ba občas se jí zpronevěřují.

P. Tomáš Bahounek OP

(Zprac. dle: Y. Congar, *Der Heilige Geist*, Leipzig 1988 St. Benno - Verlag)

DESÁTERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ ZNÍ...

CHRISTOPH CASETTI, GENERÁLNÍ VIKÁŘ V CHURU, ŠVÝCARSKO

10./ Nepožádáš statku jeho!

Doslova text zní: "Nebudeš dychtit ani po domu svého bližního, ani po jeho poli, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu..." (Dt. 5, 21).

Tak jako u devátého přikázání, které bývá spojováno se šestým, je toto pevně spjato se sedmým. Je a není to totéž. Hospodin nezapovídá Izraelitům pouze krást, nýbrž také sobecky lpět na majetku na úkor druhých, chudáků, kteří žádné statky nemají. Pokušení majetku a bohatství vždycky bylo a je veliké. Majetek druhého byl pro leckoho zdrojem pokušení, abych vynaložil všechno úsilí, aby se ho zmocnil. A nemuselo jít hned o krádež v tom nejhrušším slova smyslu. Už ve starověku existovaly mnohem jemnější, rafinovanější a méně napadnutelné formy, jak se zmocnit majetku někoho jiného: právní zpochybnění vlastnictví pomocí šikovného advokáta, záměrné uvedení dotyčného do dluhů apod. Desátým přikázáním Bůh zakazuje právě tyto formy zcizování druhému jeho majetku. Jsou zrovna tak hříchem jako běžné krádeže.

Starověký Izrael měl zde vynikající pojistku v podobě Milostivého roku, kdy musely být odpuštěny všechny dluhy. Jestli tedy někdo zabavil druhému pro dluhy majetek nebo ho vzal do otroctví, sedmý rok, který byl rokem milostivým, ho musel pustit a majetek mu vrátit. Bylo v té době mnoho lichvářů, kteří lákali k "výhodným" půjčkám se záměrem zadlužit klienta na maximum a nakonec mu všechno vzít, případně jeho samotného uvrhnout s celou rodinou do otroctví. Milostivý rok se svými usta-

noveními, která anulovala všechny dluhy a nedoplatky, silně omezoval možnosti těchto vyřídudů.

V dnešní době je desáté přikázání snad ještě aktuálnější než tenkrát. Podnikání a finanční transakce bank... dodnes čekáme od katolických moralistů propracovanou etiku těchto záležitostí, které jsou tak jemné a choulostivé, takže někdy je obtížné rozlišit, co je s morálkou v souladu a co ne. V zásadě však nezhřeší nikdy ten, kdo sleduje evangelní ideál vnitřní svobody od pozemských statků, jak k němu nabádá Ježíš Kristus, kdo nepracuje v těchto věcech s úmyslem zmocnit se pomocí rozmanitých klíčků a právních figlů majetku druhého, kdo si neklade za cíl zruinovat svého konkurenta v podnikání.

To vše zahrnuje desáté přikázání.

**Křesťanské nakladatelství
CESTA**
nabízí na vánoční trh:

Julien Green
Bratr František 56 Kč
Životopis sv. Františka z Assisi.

Marie Holková
Kdyby lásky neměl 40 Kč
Životopis arcibiskupa A. C. Stojana.

Josef Hrbata
Klíč ke Starému zákonu 66 Kč
V pěti kapitolách uvádí autor srozumitelnou formou čtenáře do knih Starého zákona a pomáhá porozumět této části Písma.

Knihy můžete zakoupit v naší prodejně v Brně, Rašínova 5 (naproti kostela sv. Jakuba), tel. 05/42 21 16 21 a v Matici cyrilometodějské, Olomouc 772 00, Dolní nám. 24; v prodejnách Zvonu, Unity atd.

Pisemné objednávky zasílejte na adresu:

Nakladatelství Cesta,
Vymazalova 4, 615 00 Brno,
tel./fax 05/45 21 64 05.

OBJEDNÁVKY OBRATEM VYŘÍDÍME.

VĚTŠINA ODMÍTÁ RESTITUCE

Podle výsledků průzkumu z počátku listopadu pouze 25% dotázaných podporuje restituce církevního majetku, většina je buď odmítá nebo nemá vyhraněný názor. Spravedlnost a vrácení ukradeného však nemohou být závislé na názoru lidí.

Vidíme jasně, že člověka neomezuje, nýbrž chrání. To ostatně činí všech deset přikázání našeho Pána. Bůh svými příkazy i zákazy nedělá nic jiného než že poskytuje člověku ochranu před druhým, který by mu chtěl uškodit.

Přel. -rm-

Otištěno v Schweizerische katholische Wochenzeitung.

Z DOMOVA ...

* Posluchači Palackého univerzity v Olomouci se pokusili o vytvoření nového modelu studentské reprezentace. Ustavili tzv. Studentskou konferenci, kterou tvoří 41 senátorů. Chtějí tak účinněji prosazovat své zájmy v ohledu sociálním.

* Restituce majetku největší protestantské denominace v ČR - Českobratrské církve evangelické - by se týkala 17 budov bez jakéhokoliv ekonomického efektu.

* Ve Fakultní dětské nemocnici v Brně se konala vzpomínková konference věnovaná 25. výročí úmrtí významného dětského pediatra prof. dr. Otakara Teyschla.

* Děkan 2. lékařské fakulty Karlovy univerzity prof. Koutecký nesouhlasí s ministrem zdravotnictví dr. Rubášem, že v ČR je nadbytek lékařů a že je proto třeba omezovat počet přijímaných uchazečů na lékařské fakulty.

* Bývalý generální tajemník KSČ M. Jakeš před parlamentní komisí pro vyšetřování represí vypověděl, že "si nic nepamatuje".

ZŮSTANE KARDINÁL BERAN V ŘÍMĚ?

Jak sdělil Lidové demokracii generální vikář pražské arcidiecéze biskup mons. Jaroslav Škarvada, tělesné pozůstatky pražského arcibiskupa kardinála Josefa Berana zatím zůstanou v Římě. Otec biskup Škarvada tak reagoval na přání mnoha českých katolíků, aby tělo hrdinného obránce církve před komunisty bylo převezeno do Prahy. Řekl, že jeho uložení v bazilice sv. Petra mezi papeži je nejen pro něho, ale i pro český národ velká čest.

ARMÁDA SPÁSY VEDE

Přes dvacet miliard dolarů vydala Američané v r.1992 na charitativní účely. Nejvíce obdržela Armáda spásy (726 milionů), po ní katolické charitativní organizace (410 milionů).

JEDNÁNÍ ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH BISKUPŮ

V Olomouci proběhlo dvoudenní jednání českých, moravských a slovenských biskupů. Jak řekl v rozhovoru pro Lidovou demokracii tiskový mluvčí České biskupské konference P. ing. Miloslav Fiala, zabývali se otčové biskupové obou států námětem, jak aktivizovat především vlašné a formální křesťany. Mimořádnou péči bude nutně věnovat diecézním moderátorům pro práci s laiky. Hlavním tématem setkání byla otázka porozumění mezi českými a slovenskými biskupy, potřeba vzájemných porad a společného řešení problémů.

odpustí a že mu Bůh odpustí jen tehdy, když on sám odpouští svým bratřím: konečně prosbu, v níž se mluví o potřebě vykouspení od zlého druhu. Projdi je, každou jednotlivě.

Bude tedy dobré, když si častěji vybereš jen jednu prosbu, budeš o ní uvažovat a budeš se jí modlit, vysloviš-li vlastními slovy, co je v ní obsaženo, a tak ji učiníš svým duchovním vlastnictvím. To je Ježíšova škola modlitby, kterou dal Svým učedníkům a nám.

VIII. Jednoduchá cesta

Mnohdy pocítíme silné přání: Chtěl bych se opravdově modlit. (Můžeme být bezpečně přesvědčeni o tom, že toto hnutí pochází od Ducha svatého.) Ale nevíme, co se máme modlit. Nemáme po ruce žádnou modlitbu, do níž by se tento vytryskující pramen mohl vlít, v níž by se toto přání mohlo uskutečnit. Snad se ocitneme v tichém kostele, ale bez modlitební knihy, snad na osamělé procházce. Ze zkušenosti však také víme, že pramen brzy opět zanikne, když tomuto životnímu projevu nedáme tvar, když jej nenaplníme, když se skutečně nemodlíme.

Podobně je tomu při mnoha přestávkách v naší činnosti, kdy čekáme a duch je volný: při jízdě elektrikou, při různých pochůzkách, při jednotlivých úkonech, které takřka nevyžadují pozornosti. Přitom si možná myslíme: vlastně bych se mohl něco modlit. Ale co? Otčenáš? A ještě jednou? A pak? Nenapadají nás stále nové a nové myšlenky.

To je situace, v níž můžeme dělat tu nejjednodušší myslitelnou věc, která je však současně nejhlubším životním naplněním probuzené touhy po modlitbě: opakujeme. Vezmeme příklad, kdy nás na osamělé procházce přepadne touha po modlitbě, ale nevíme, co máme Bohu říci. Jak se tedy teď máme modlit? Řekněme tedy zcela prostě to, co je v takové situaci případné, co odpovídá našemu rozpoložení. Rádi bychom se modlili a nemůžeme. Řekněme tedy jednoduše: "Hleď, můj Bože, jak jsem ubohý!" Tím se srdce uvolní. Je to jako hluboký výdech. Ale proč bychom to měli říci jen jednou? Vždyť se také při dýchání neomezujeme na jeden výdech. Říkejme to znovu a znovu. Vždyť nechceme Bohu sdělit nic nového. Je to náš životní projev. Řekněme to desetkrát nebo padesátkrát nebo ještě vícekrát. Z počátku to snad bude vyslovovat jen rozum a vůle, pak se však přidá i cit, touha a láska a postupně budou prociťat stále hlubší duševní mohutnosti.

Takovým způsobem se můžeme začít modlit i tenkrát, když vůbec nepociťujeme hlad po modlitbě, nýbrž když nás pouze napadne: bylo by to vlastně docela pěkné, kdybych se teď modlil. ... Po nějaké době prociťnou vnitřní síly modlitby, srdce začne bít v témž rytmu, srdce začne mluvit a vylévat se do těchto slov. Pak proudí modlitba z nitra jako opravdový, svobodný život.

Ale jak to půjde dál? Zůstaňme napřed u týchž slov: "Hleď, můj Bože, jak jsem ubohý!" Zatím co ústa a srdce tato slova klidně a přirozeně pronášejí, ty přitom na něco myslíš. Myslíš na svou chudobu a na Boha, který je bohatý na milosrdenství a může tvou chudobu změnit v bohatství; na Toho, který má pro tebe připraveno tolik milosti; který tě volá a čeká na tebe, který by tě tak rád obdaroval. Vzhlížíš k Němu a vyznáváš: "Hleď, můj Bože, jak jsem ubohý!" Nebo uvažuješ takto: Neumím se ani pořádně modlit, umím pouze koktat tuto větičku. Ale zatím co takto vyznáváš svou ubohost, stáváš se nádobou připravenou něco pojmout. Můžeš myslit na Pána na kříži nebo na rozmnožení chlebě, kde On tak štědře rozdával pozemský chléb, nebo na Proměnění, kde tak zřetelně ukázal bohatství Svě nádheru a milosti. A při tom stále říkáš: "Hleď, můj Bože, jak jsem ubohý!" V těch několika slovech je brzy obsažena pokora, brzy touha, brzy prosba, pokání, vyznání nebo klanění, aniž si to třeba uvědomuješ nebo tomu věnuješ pozornost.

Nebo myslíš na sebe, na nepatrnost svých plodů, na svá selhání, na svou nelásku, uvědomuješ si, jak málo dáváš Bohu to, co Mu patří.

Jak dlouho je vhodné to tak říkat? Odpověď je snadná: tak dlouho, až se tvá duše toho nasytí. Jsi-li začátečníkem v modlitbě, zemdlíš snad po deseti nebo dvaceti opakováních. Ta slova už pro tebe nic neznamenají. Jsou vyprázdněna. Pak vezmi něco jiného. Vždyť je třeba, abys dýchal plně a silně. Pokoušíš-li se už asi půl roku takto se modlit, pak nezanikne malý pramen tak rychle. Pak už má pro tebe mnoho obsahu myšlenka, že Bůh je bohatý a milosrdný a štědrý; toužíš po mnohých milostech zcela konkrétně, např. po víře, po porozumění Písmu svatému a Ježíšovým výrokům, po milosti žít skutečně jako křesťan, umět dobře mluvit s Bohem atd., takže po deseti nebo dvaceti opakováních jsi to Bohu ještě všechno nevyprávěl. Mluv tedy tak dlouho, až se tvá duše nasytí; teprve potom vezmi další modlitbu jako dítě, které má dost jedné hry, ale rádo by si ještě dlouho hrálo jiné hry. Zeptáš se: Jakou modlitbu si pak mám vybrat? Odpověď je opět jednoduchá, jestliže už ses naučil nechat se vést a hnát svou touhu po modlitbě. (Ve skutečnosti se necháváš vést Duchem svatým, ale na to teď nemysli.) Když jsi např. dlouho opakoval slova: "Hleď, můj Bože, jak jsem ubohý!" zmocní se tě radost nad tím, že Bůh je a že je bohatý a že tě chce obdarovat. Nuže, co je pak jednodušší a samozřejmější než říci Bohu právě to? "Pane, jsem rád, že Ty jsi tu." Změna má příznivé účinky. "Dech duše" nabude nové svěžesti. Tvá duše se opět vylévá do této věty, opět myslíš na Boží dobrotu nebo si ji viditelně představuješ, jak se nám zjevila v Božím Synu Ježíši Kristu; myslíš na Toho, který uzdravoval nemocné, na přitele dětí, na Pána při poslední večeři nebo co

jiného ti ještě přijde na mysl.

Když jsi tuto modlitbu dost často opakoval, řekni Bohu opět něco jiného. Snad ti samotnému přijde na mysl něco příhodného. Možností je bezpočtu. Vhodná je každá z výše uvedených "modliteb rozhodování", každá ze sedmi proseb Otčenáše. Dík, radost, obdiv, odevzdání se, poslušnost, víra, důvěra, pokání, naděje, pokora, smír, láska, podřízenost, připomínání Božích příslibů, prosby o Ducha svatého, o Jeho dary, Jeho plody, o velké záležitosti Božích království, o obnovu, oživení, očistění a posvěcení Církve, jejích členů a stavů, její činnosti - to všechno může zaznít před Bohem při takovýchto malých modlitbách. A kdo v neděli pozorně poslouchá epištolu a evangelium nebo kdo doma rád čte Nový Zákon, ten získává stále novou látku, na niž může takovýmito jednoduchými modlitbami Bohu odpovídat. Vezmeme jen jeden příklad: evangelium o dobrém pastýři. Jak snadně je vybrat tu nebo onu vhodnou větu! "Ty jsi dobrý pastýř." "Ty jsi můj pastýř, já jsem Tvá ovečka." "Tys za nás dal Svůj život." "Ty znáš nás, my známe Tebe." "Uč mne poslouchat Tvůj hlas." "Uč všechny lidi poslouchat Tvůj hlas." "Splň Svůj příslib, že bude jeden ovčinec a jeden pastýř." A každá z těchto vět je malé zřídlo, za nímž jsou v zemi skryty vody posvátných pravd.

Tento způsob modlitby je v nadpise nazván jednoduchou cestou. Už tříleté dítě může při pohledu na Ježíšův obraz třikrát zbožně opakovat větu "Ty jsi dobrý pastýř" a tak se modlit. Velmi zaměstnaný muž může takové věty říkat v klidných minutách v tramvaji. Hospodyně může takové věty říkat při máchání, zašívání nebo čekání před krámem, a velcí svatí vylévali žár své modlitby v takovýchto jednoduchých větech: "Můj Bůh a mé všecko" nebo "Kyrie eleison". Je to způsob tak snadný jako dýchání. Vede nás od nejmenších začátků modlitby vzhůru. Rozvíjí náš život modlitby čtvrtletí za čtvrtletím, jen když se o něj prostě a věrně pokoušíme. Ano, vede křesťana až k branám mystiky. A protože nás Bůh miluje a chce nás k sobě přitáhnout a protože my přece také chceme Boha milovat, můžeme v této věci pevně důvěřovat těmto slovům: "Láska si najde cestu."

Překladatelova poznámka:

Na základě tohoto výkladu lze dobře pochopit podstatu modlitby růžence. Je to modlitba rozjímavá: není nutné ani žádoucí, aby se pozornost upíjala k slovům Zdrávasů, a není ani zbytečné, že tu krátkou modlitbu stále opakujeme, i když myslíme na něco jiného. Podobně i jiné modlitby, které častěji opakujeme a které známe nebo téměř známe z paměti (např. neproměnlivé části mše svaté, kostelní písně) jsou vhodnou příležitostí k svobodnějším a ryze osobním projevům modlitby. Zůstávají-li myšlenky u Boha, nevadí, že opouštějí slova. Ale opravdová modlitba má vždy více co dělat s "modlitbami rozhodování" než s pasivním spočinutím, k němuž opakování snadno svádí.

PROČ JSOU NEOBLÍBENÍ?

Kdo? Co? O kom je vlastně řeč? Tentokrát o nikom bezvýznamném. Jde o jednu z nejcharakterističtějších spiritualit dneška: Opus Dei, což v překladu znamená "Dílo Boží".

Jeho zakladatel - španělský kněz Josémaría Escrivá de Balaguer - byl loňského roku blahorečen. Svátý Otec neustoupil četným protestům, poukazujícím na to, že Opus Dei je "svatou mafii", která prý ze zákulisí vede boj proti všem "progresivním" proudům v církvi a usiluje o potlačení a zne-možnění "koncilových" teologů. Opus Dei je podle mínění svých odpůrců protikoncilovou, krajně konzervativní organizací. Papež Jan Pavel II. blahorečením jeho zakladatele prý "dal facku" celému pokoncilovému vývoji v církvi.

Proti Opus Dei byla vedena v osmdesátých letech kampaň v tisku, že prý odvádí děti od svých rodičů na způsob některých sekt, vyžaduje slepou poslušnost, mladí jsou nuceni k takovým kajícím skutkům, které se dají nazvat "sebemrzačením" atd. Rovněž tak se Opus Dei vytýká údajné spojenectví s diktátorským režimem generála Franca ve Španělsku a profesora Salazara v Portugalsku.

Nutno si položit otázku: Je to všechno pravda? Pokud ne, tak proč tyto pomluvy? Určitě nebudou náhodné.

K tomu je zapotřebí všimnout si života zakladatele a dějin samotného Díla. Bl. Josémaría Escrivá de Balaguer se narodil v malém městečku Barbastro poblíž aragonské Zaragozy r. 1902. Stal se knězem. Jak uvádí v jeho obsáhlém německém životopise historik Peter Berglar, poznal velikou propast mezi knězem a laikem, neblahé rozdělení v důsledku falešné představy, že svatost a duchovní život jsou jenom pro kněze a řeholníky, laikové žijící v manželství a plnící své denní povinnosti se mají spokojit jen s pravidelnou návštěvou bohoslužeb, zpovědí a naučenými modlitbami. Mladý španělský padre Escrivá čtyřicet let před Druhým vatikánským koncilem přišel na tehdy revoluční myšlenku, že snaha po duchovní dokonalosti nesmí být výsadou jen posvěcených osob, Kristus přece vyzývá k dokonalosti všechny údy církve, všechny pokřtěné bez ohledu na to, jestli mají či nemají svěcení, jestli jsou prostí nebo vzdělaní, jestli žijí v celibátu nebo v manželství. Svátým je možno se stát nejen v klášteře či poustevně, nýbrž i v rodině a při plnění všedních povinností. I tady lze dosáhnout vysokého stupně dokonalosti, i když nelze zapomínat na vyšší hodnotu celibátu a života plně zasvěceného Bohu.

Na tomto principu vzniklo r. 1928 Opus Dei. Jeho prvními členy byli studenti madridských univerzit, které

padre Escrivá duchovně vedl. Hlavní myšlenkou bylo posvěcení denní práce, v tomto případě studijní, intelektuální, její propojení s modlitbou a meditací. Jen tak může být dána záruka, že půjde o práci poctivou a kvalitní, když bude k ní "připušten" kromě svědomité lidské námahy také Bůh. Záhy se Dílo rozrostlo o zcela opačnou společenskou vrstvu. Escrivá se obětavě věnoval charitativní a duchovní péči o obyvatele chudinských čtvrtí Madridu, k čemuž vedl i své studenty. Tak se stali členy Opus Dei také nekvalifikovaní námezdní dělníci a ženy v domácnosti, stejně tak jako univerzitní profesori.

Ženská větev se utvořila r. 1930, kněžská pod názvem "Společenství sv. Kříže" r. 1943. Organizační struktura Díla je velmi jednoduchá. Dělí se na tzv. numeráře, supranumeráře a asociáře. Numeráři se plně věnují Dílu, nejsou zaměstnání v žádné civilní profesi a mají povinnost celibátu. Náleží mezi ně také kněží, kteří byli už svěcení výhradně pro Dílo, nikoli pro některou diecézi nebo řeholi. Supranumeráři, kterých je nejvíce, žijí většinou v manželství a věnují se občanskému povolání. Zavazují se k pravidelným modlitbám, účasti na exerciciích a setkáních a k apoštolské aktivitě ve svém prostředí. Duchovní život a vedení zkušeným zpovědníkem náležejícím k Dílu nebo s ním sympatizujícím jsou podmínkou členství v Opus Dei. Asociáři jsou potom diecézní kněží, kteří se souhlasem svého biskupa se připojují k Dílu tím, že se modlí Dílem předepsané modlitby a angažují se v apoštolátu v intencích bl. Escrivy v kněžském prostředí, rovněž tak jako zpovědníci slouží supranumerářům. Krom toho existuje velké množství sympatizantů, kteří se účastní nejrůznějších forem spolupráce s Opus Dei.

Počátky Díla nebyly samozřejmě snadné jako u všech podobných iniciativ. Po slibném prvním rozvoji, - kdy i církevní autority se stavěly k Opus Dei příznivě, přišla občanská válka ve Španělsku a komunistickozednářská genocida katolíků, zejména kněží. Padre Escrivovi zachránil život útek před komunistickými vrahy do Andorry a potom do Burgosu, který byl obsazen frankistickými jednotkami. Po definitivním vítězství vlasteneckých a protikomunistických sil pod vedením generalissima Franca r. 1939 se vrací zpátky do Madridu, kde se opět věnuje Dílu. Madridský biskup uděluje Opus Dei r. 1941 své schválení, dva roky později dává svůj souhlas též Sv. stolec. Právně bylo těžké Dílo pojmenovat. Nebylo ani řeholí ani hnutí. Madridský biskup o něm píše jako o "zbožném společenství", Sv. stolec jako o "sekulárním

institutu".

Pro Dílo však nastala zlá doba po vnější stránce. Generál Franco sice uchránil zemi před komunismem a potažmo i před nacismem, když Španělsko se nedalo vtáhnout do války po boku hitlerovského Německa a zůstalo neutrální, nicméně jeho režim byl diktaturou (ačkoliv co do účinků a respektování práv člověka absolutně nesrovnatelnou s diktaturami komunistickými nebo nacistickou v Německu). Podobně jako kdysi Napoleon ve Francii usiloval i Franco o podrobení si církve a omezení vlivu Vatikánu. Domáhal se pravomoci osobně jmenovat nebo alespoň navrhopvat biskupy, na což nemohl Sv. stolec přistoupit, proto jednání o konkordát byla velice obtížná a trvala až do r.1953, kdy teprve po oboustranných ústupcích vstoupil konkordát v platnost. Proto byl v podezření každý aktivní katolík, který příliš zdůrazňoval papeže a Vatikán. Escrivá a Dílo mezi takové patřili. Proto madridské sídlo Opus Dei bývalo častým předmětem zájmu tajné policie, Escrivá měl být dokonce zatčen. Před dalšími těžkostmi ho uchránilo přesídlení do Říma r. 1946, když Dílo se rozšířilo mimo Španělsko a potřebovalo centrální vedení. Escrivá podniká apoštolské cesty po Evropě a Americe, je jmenován papežským prelátem a r. 1950 získává definitivní schválení Opus Dei Svátým stolicem. Papež Pius XII. nejednou dal najevo svoji přízeň Dílu. Po uzavření konkordátu nastaly i ve Španělsku pro Dílo lepší časy, na konci padesátých let jmenoval Franco některé supranumeráře Opus Dei svými ministry, kteří se zasloužili o demokratizaci režimu.

Escrivá je až do své smrti v r. 1975 generálním představeným Díla. Opus Dei zřizuje ve španělské Pamploně svoji vlastní univerzitu a získává skrze své členy vliv i na dalších španělských a portugalských vysokých školách. Zakladatel se stává z pověření papeže Jana XXIII. konzultorem Papežské komise pro Kodex kanonického práva, generální sekretář Díla a žák Escrivův Alvaro del Portillo je poradcem Druhého vatikánského koncilu. Všude zřizuje Opus Dei pastorační, charitativní a vzdělávací centra. Zvláštní pozornost věnuje jeho členové poskytování možností odborné kvalifikace pro nejchudší vrstvy v rozvojovém světě. Jejich dílny a další zařízení jsou vzorová. V Římě svěřil papež Jan XXIII. kněžím Opus Dei římskou předměstskou farnost San Giovanni in Collatino, v níž byli nejsilnější komunisté. Do kostela tam chodilo velmi málo lidí. Dnes je tato farnost kvetoucí, komunisté už v sedmdesátých letech ve volbách totálně propadli. Po smrti bl. Escrivy se stává jeho nástupcem ve funkci

generálního představeného Alvaro del Portillo. R. 1981 je zahájen beatifikační proces Josémaríi Escrivy de Balaguer, r. 1982 uděluje Sv. Otec Jan Pavel II. Dílu titul "osobní prelatura". Mons. Portillo získává později biskupské svěcení. Opus Dei je tak od r. 1982 nezávislé na kterémkoliv diecézním biskupovi a podřízeno přímo Sv. stolci.

Charakteristickou stránkou Opus Dei je bezpodmínečná věrnost papeži, dogmatu a morálce a také důraz na mariánskou úctu. Bl. Escrivá byl velkým ctitelem P. Marie Fatimské a šířitelem fatimských poselství, což představuje dodnes součást náplně spirituality Opus Dei. Dílo nemělo nikdy porozumění pro modernistické rozměňování věrouky a mrávkou, mons. Escrivá mnohokrát hovořil po koncilu o krizi kněžské identity v tom smyslu, že duchovní se věnují společenskému životu, kultuře, vědě, politice a dalším disciplinám často na úkor svého vlastního od Pána svěřeného poslání, kterým není nic jiného

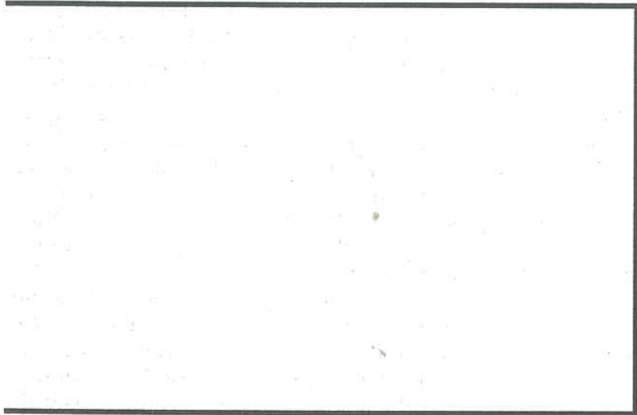
než vysluhování svátostmi, duchovní vedení věřících a hlásání Krista na veřejnosti. Padre Escrivá si několikrát povzdychl: "Jak úplně jinak mohla dnes vypadat víra lidu, kdyby kněží ten čas, který věnují ve společnosti řečem o televizi, fotbale nebo autu, věnovali řečem o Bohu, o Kristu a P. Marii. Jak jinak mohla dnes vypadat víra lidu, kdyby kněží ten čas, který věnují organizování, zařizování, vědě a politizování, věnovali zpovědnici. K tomu jsou přece svěcení, k tomu povoláni. Vědu, kulturu, organizaci, politiku... to zastanou lépe než kněží laici, k tomu přece není třeba žádného svěcení..."

Žasneme nad prorockou vizí těchto slov. Už chápeme, proč je Opus Dei od mnohých tak napadáno. Připočteme-li k tomu, že z jeho řad vzešel známý biskup Haas ve švýcarském Churu, který se nesklonil před modernistickým tlakem a riskoval raději agresi mnohých, potom se nelze divit. Opus Dei představuje dnes to, co před téměř půl tisíciletím jezuitský řád:

elitu katolicismu v tom nejlepším slova smyslu. Pomluvy vyvrátil přesvědčivě v rozhovoru pro agenturu KNA 24. 8. 1984 zesnulý kardinál J. Höffner z Kolína n. R., o něco později vídeňský kardinál F. König. Kolínský kardinál uvádí jmenovitě desítky svědectví rodičů, kteří si naopak pochvalují, jak se vztah dospívajícího dítěte k nim radikálně změnil k lepšímu po tom, co se zapojilo do Opus Dei. A co se týká údajného sebebičování, což prý zpovědnici z řad Opus Dei ukládají svým penitentům, je to tvrzení jakési anonymní brožury, které lehce vyvrátí dnes už téměř osmdesát tisíc registrovaných členů této personální prelatury na celém světě, kteří se s ničím podobným neseťkali. Opus Dei vysoce ctí manželství a rodinu, jakož i osobní svobodu jednotlivce. Je to směr, který ukazuje správné a nosné hodnoty, jež nejsou v dnešním zmaterializovaném světě oblíbeny. Biskup Portillo navštívil nedávno Polsko. Najde si někdy čas také pro nás?
Radomír Malý

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Sazba a grafická úprava Jaroslav Novotný, tisk Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor PhDr. Radomír Malý. Redakce: Mendlovo náměstí 1a, Brno, PSČ 602 00. Administrace: Matice cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, Olomouc, PSČ 771 00. Telefon redakce 05 / 43 32 11 18 kl. 271, telefon administrace 068/ 52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Postovně uveřovano

Novinově vřplatně

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc